

Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα».

Ἐκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

ΚΛΕΙΩ

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκριμένη δια Β. Διατάγματος τής 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

5,000,000 ΦΡ, ΧΡ.

ΑΔΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ

ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ

ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΞΕΩΣ

ΑΔΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχώς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εις ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ

Γραφεία Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Ξενοπόλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000

Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,915,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Χαρτὸμ, Λονδίῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-Σταμπούλ), Σμύρῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιῇ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμιας, Χανίαις, Ἡρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησίαι Συλλαγματικῶν, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιοτέρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ὁμολογίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχούμενον.

» » ἐμπορευμάτων » »

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν πληρῶναι τὸν διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὕψους

3 1)2 ο)ο » » 6 μηνῶν

4 ο)ο » » ἐνὸς ἔτους

5 ο)ο » » δύο ἔτων καὶ ἐπέκεινα.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμιευτηρίου πληρώνουσα τὸν 4 ο)ο.

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τόμος Αος
ΑΡΙΘ. 18

Ἐν Σμύρῃ ἑτησίᾳ Λ. ὀθ. 1)2
» ἑξάμηνος » » 1)4

Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3
» ἑξάμηνος » » 1)2

Ἐξωτερικοῦ Φρ. 15
» ἑξάμηνος » 8

ΕΤΟΣ Α΄.

15 Αὐγούστου 1909

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ κ. Βουρλά. Ἀς εἶναι κ' ἔτσι... Λοιπὸν ἡ συντήρησις, ἡ ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ βαραίνει ἐσᾶς...

Ἡ Λίνα (ἀγριωμένῃ) Πῶς!...

Ἡ κ. Βουρλά. Τὰ ἐξοδά του ὄλα τὰ παίρνω ἐγὼ ἀπάνου με... Ὅσο νὰ μεγαλώσει... Ὅσο νὰρχινῆσει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ βγάξει μοναχὸ του τὰ ἐξοδά του... Σᾶς κάνω καὶ χαρτί.. Ἐκατὸ δραχμὲς τὸ μῆνα, θαρρῶ εἶναι ἀρκετὲς...

Ἡ Λίνα (στὸ παραπάνω τόνο) Πῶς!...

Ἡ κ. Βουρλά. Εἶναι λίγες;... Θέλετε περισσότερα;... Θέλετε ἓνα πεσοὶ μιά καὶ καλή;...

Ἡ κ. Λίνα (ψηλώνοντας τὴ φωνή της). Ἐσύ!.. Ἐσύ!.. Θὰ μοῦ θρέψεις τὸ παιδί μου ἐσύ!.. Μὲ τὰ λεφτά σου!... Ὅλα τὰγοράζεις μὲ τὰ λεφτά σου ἐσύ!... Ἀγοράσες ἄντρα!... Θὲς τώρα νὰγοράσεις καὶ τὴν ἡσυχία σου!...

Ἡ κ. Βουρλά. (κάνει νὰ φύγει) Δὲν εἶστε καλά!...

Ἡ κ. Λίνα (κρατῶντας τὴ) Ναι, δὲν εἶμαι

καλά!... Ἐσύ τὸ λὲς κ' ἔχεις δίκιο!... Δὲν εἶμαι καλά ἀφοῦ δὲ δέχομαι μιά τέτια ἡγεμονικὴ δωρεὰ καὶ δὲ σοῦ φιλῶ καὶ τὰ χέρια!... Τὰ λεφτά σου!... Μὰ τὰ λεφτά σου φύλαξέ τα!... Θὰ σοῦ χρειαστοῦνε... Φύλαξέ τα νὰ θρέψεις τὸ δικό σου τὸ παιδί, τὸ παιδί ποῦκαμες μὲ τὸν Ἐγγλεζο τὸ διπλωμάτη καὶ ποῦ τῶρριξες στὸ βρεφοκομεῖο!... Τὸ Ἐγγλεζόπουλό σου νὰ θρέψεις μὲ τὰ λεφτά σου κί ὄχι τὸ δικό μου τὸ παιδί!..

Ἡ κ. Βουρλά (μεγαλόφωνα) Πρόστυχη!.. (Πάει βιαστικὰ πρὸς τὴν πόρτα καὶ πατάει τὸ κουμπί).

Ἡ Λίνα (ἀκολουθώντας τὴ) Τὸ Ἐγγλεζόπουλό σου νὰ θρέψεις, τὸ Ἐγγλεζόπουλό σου!..

Ἡ κ. Βουρλά (ἀνυπόμονα) Μὰ δὲν ἀκοῦνε νὰ μοῦ ἀνοίξουνε;

Ἡ Λίνα (ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ) Θὰ σέ ἀνοίξουνε. Μὴ βιάζεσαι. Θὰ σ' ἀνοίξουνε καὶ θὰ μπεις μέσα...

Κ' ἐγὼ θὰ μείνω ἀπ' ἔξω!.. Τίς δυο μας πάντα μιά ὀξωπορτα κλειστὴ θὰ μᾶς χωρίζει!... Ἐπὶ

ἀπὸ μέσα κ' ἐγὼ ἀπ' ἔξω!.. Ἐπὶ θὰν τοῦ θυμίζεις τὴν ἀτιμία του κ' ἐγὼ θὰν τοῦ ξυπνῶ τὴ συνειδήσή του.. Καὶ οἱ δύο μας γυναῖκες του εἴμασθε. Σὲ σένα τὸν ἔδωσα ὁ νόμος καὶ σὲ μένα ἡ φύση καὶ ἡ ἥθικη!..

Η κ. Β ο υ ρ λ ἄ (πυκνώντας δλοένα τὸ κουμπὶ) Ὁ Τζάκ!... Δὲν ἀκούει ὁ Τζάκ;....

Ε ν α ς ἄ ν θ ρ ω π ο ς (ζυγώνοντας τινε) Τοῦ κάκου κοπιάζεις, ἀρχόντισσα!... Εἶναι κομένο τὸ σύμμα....

Η κ. Β ο υ ρ λ ἄ. Νὰ χτυπήσουμε τότε....

Ο ἄ ν θ ρ ω π ο ς. Νὰ χτυπήσουμε! (χτυπάει δυνατὰ τὴν πόρτα μετὴ γροθιά του).

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς (βγαίνοντας σὲ πλογινο παράθυρο) Μπα! Η κυρία!... (μπαίνει μέσα βιαστικά. Σὲ λίγο ἀνοίγει κ' ἡ πόρτα).

Η κ. Β ο υ ρ λ ἄ (ἀναμένα) Τζάκ, τρέξε πὲς τοῦ κυρίου σου νὰ κατεβεῖ κάτου νὰ περιμαζώξει τίς ἐρωμένες του!... (μπαίνει μέσα).

Η Λ ἴ ν α (κρατώντας τὴ πόρτα ἀνοιχτή). Ναι, νὰ περιμαζώξει τίς ἐρωμένες σου, γιατί μεθαύριο μπορεῖ νὰ βρεθεῖ κ' αὐτὸς στὴν ἴδια ἀνάγκη νὰ φωνάζει τὴν κυρία του νὰ περιμαζώξει τοὺς ἐρωμένους της!... (σφαλώντας ὀρητικὰ τὴν πόρτα). Νὰ κλειστεῖ ἡ ἀτιμία μέσα, μήπως καὶ ξεχυθεῖ στοὺς δρόμους!..

Π ο λ λ ο ἰ (φωναζὼν κοροδεφτικὰ) ὦ!..... ὦ!..... ὦ!.....

Η Λ ἴ ν α (τοὺς κοιτάζει καταφρονετικά. Ἐπειτα ἀλλάζοντας ξάφνου ὕφος τοὺς μιλάει με συμπόνια) Βρίστε με.... περιγελάστε με... πετροβολήστε με.... Ἐτσι ἄγρια κ' ἄκαρδα ποὺ μοῦ φέρνεστε, περισσότερο σὰς λυπάμαι, ἄμοιροι, περισσότερο...

Ο Δ ἦ μ ο ς (μεγαλόφωνα στοὺς ἄλλους) Τί ἔκανε λέει; Σὰς λυπάται;... Καθένας ἔχει νὰ λυπάται γιὰ τὰ χάλια του...

Η Λ ἴ ν α. Τὰ χάλια μου εἶναι καὶ δικάσας χάλια.... Εἶναι χάλια ὀλονῶνε μας.... Εἶνε τὰ χάλια ὀλάκαιρης τῆς κοινωνίας ποὺ τυφλώνεται, ποὺ τεπεινώνεται, ποὺ ἀτιμάζεται μπροστὰ στὸν παρᾶ!..

Ο Σ τ ἄ μ ο ς. Μωρέ, καλὰ τὰ λέει τὸ κορίτσι!... Ζάχαρη τὸ στοματάκι της!..

Ε ν α ς ἄ ν θ ρ ω π ο ς (ποὺ κάθεται στὴν πόρτα τοῦ καφενέ) Δὲ μᾶς τὰ κάνεις ὅλα αὐτὰ λιανά, λέω γῶ!..

Η Λ ἴ ν α (ἀναμένα) Πέστε μου κ' ἄλλα.... Πέστε!... Κοροδέψτε με.... Καὶ μὴν ἐρχόσαστε ὅλοι ἐδῶ, καὶ μὴ με βοηθάτε νὰ γκρεμίσουμε

τοῦτο τὸ σπίτι τῆς ἀτιμίας!.. Σκλάβοι!.. Σκλάβοι!..

Μπαίνει ἓνας με ὀργανέτο, στέκεται μπροστὰ στὸν καφενέ καὶ ὀρχινάει νὰ παίξει ἓνα κομᾶτι χαρούμενο.

Η Λ ἴ ν α (ζυγώνοντας τὸν ἄνθρωπο ποῦχει τ' ὀργανέτο) Ὀχι αὐτοῦ... κ' ὄχι αὐτὸ τὸ κομᾶτι... Ἐλα δῶ, κάτου ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Βιυρλά... κάτου ἀπὸ τὸ παραθύρι του... Ἐχεις κανένα κομᾶτι τῆς Νόρμας; Παίξε το καὶ θὰ σὲ ἀκριβοπλερώσω ἐγῶ...

Π ο λ λ ο ἰ (φωναζτὰ) Παίξε το!... Παίξε το!... Μὴ χαλνᾷς τὸ χατίρι τοῦ κοριτσιοῦ!..

Ὁ ἄνθρωπος φέρνει τὸ ὀργανέτο κάτου ἀπὸ τὸ σπίτι κ' ὀρχινάει νὰ παίξει τὴν «*casta diva*» τῆς Νόρμας.

Η Λ ἴ ν α (χαρούμενα) Ναι!... Ναι!... Ἀψτό!... Τὴν *casta diva*... Νὰ τὴν ἀκούσει καὶ νὰ θυμηθεῖ ποὺ μ' ἔβαζε καὶ τὴν ἐπαίξα στὸ πιάνο... Γιατί τοῦ θυμίζε, λέει, τὰ μέρη ποὺ με πρωτόειδ... καὶ τὴν τραγουδοῦσε... Καὶ τὴν τραγουδοῦσε γλυκά... Κ' ἔγινε, λέει, ἀπὸ τότε ἡ προσευχή του ἡ *Casta diva*... Ἡ προσευχή του!... Γιατί ἔχει προσευχή κ' αὐτὸς!... Ἐχουν προσευχή κ' οἱ τέτιοι!..

Π ο λ λ ο ἰ. Πάψε βρέ!... Σκασμός!... Ἀσε μας νὰκούσουμε τὸ κορίτσι!..

Ε ν α ς. Ὀργανέτο εἶναι καὶ λόγου της!..

Ε ν α ς ἄ λ λ ο ς (θυμωμένα) Μὴ μᾶς χαλνᾷς τὸ γλέντι μας, βρέ!

Τὸ ὀργανέτο παύει.

Η Λ ἴ ν α (πικρά). Τὸ γλέντι σας!... Ἐχετε ἀδερφάδες ὅλοι ἐσεῖς.... Ἐχετε κόρες!... Κι' αὐριο τὸ ἴδιο τὸ γλέντι θὰν τὸ δεῖτε καὶ σπῆτι σας!... Μὴ σὰς νοιάζει!... Τὸ γλέντι δὲ θὰ σὰς λείψει!... Γιατί δὲ θὰ λείψει, γιατί δὲ λείπει ποτέ, κ' ὁ χρυσωμένος παλιοστενεκὲς ποὺ παρουσιάζεται γιὰ γαμπρός...

Ο Σ τ ἄ μ ο ς. Ἀς πάρει τὰ μούτρα του!..

Α λ λ ο ἰ π ο λ λ ο ἰ (δείχνοντας τὴ γροθιά τους) Χμ!.. Αὐτὸ ἐδῶ!..

Η Λ ἴ ν α. (ζυγώνοντας τους) Ἀλοῖμονο, ἡ γροθιά μουδιάζει καὶ παραλεῖ... ὁ παρὰς τὴν παραλεῖ τὴ γροθιά σας...

Π ο λ λ ο ἰ (κοροδεφτικὰ φωναζοντας) ὦ!..... ὦ!..... ὦ!.....

Ἀνοίγει ἡ ὀξώπορτα. Μερικοὶ τὸ παρατηροῦν.

Ε ν α ς. Στσς!.....

Ο Σ τ ἄ μ ο ς. Σωπάτε βρέ!... θὰ βγει τῶρα ὁ κήρυκας νὰ φωνάζει τὸ ἀποτέλεσμα!..

Ἐκλογὲς ἔχουμε, μαθές!... Νὰ δοῦμε πόσους πήρε τὸ κορίτσι στὸ ἄσπρο καὶ πόσους στὸ μαῦρο!.....

Π ο λ λ ο ἰ. Γειά σου, Στάμο!

Α λ λ ο ἰ. ὦ!... ὦ!... ὦ!...

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς (βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ὀξώπορτα καὶ κρατώντας ἓνα φάκελλο στὸ χέρι, ἔρχεται σιμὰ στὴ Λίνα καὶ τῆς μιλεῖ με ταπεινώση) Νὰ σὰς πῶ, κυρία Λίνα!..

Η Λ ἴ ν α. Νὰ μοῦ πεῖτε, κύριε Γιάκωβε!

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Μὰ ἔχι ἐδῶ!..

Ο Σ τ ἄ μ ο ς (τάχα θυμωμένα) Τί ἔκανε, λέει; Ἐδῶ θὰ μιλήσης... Μπροστὰ μας!... Τὸ κορίτσι ἐμεῖς τὸ διαφεντεύουμε!..

Π ο λ λ ο ἰ (κοροδεφτικὰ κ' αὐτοὶ καὶ φωναζτὰ) Ναι!.. Ναι!.. Δικό μας εἶναι τὸ κορίτσι!..

Η Λ ἴ ν α (τραβώντας τον παράμερα) Ἐλα, Γιάκωβε... Τί θές;

Μερικοὶ ζυγώνουν ἕσο μποροῦν καὶ πασιάζουν νὰκούσουν τί θὰ ποῦν. Ἄλλοι σιγοκουβεντιάξουν ἀναμεταξύ τους.

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Η κυρία εἶναι σὲ κακὸ χάλι....

Η Λ ἴ ν α (κοροδεφτικὰ) Τὴν καημένη!... Μὴ μοῦ τὸ λές!... Μὴ μοῦ τὸ λές!..

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Ναι, ἔπесе ξερὴ χάμου, τὴν πιάσανε τὰ νεῦρα της... Κι' ὁ κύριος...

Η Λ ἴ ν α (τάχα τρομαγμένα) Κι' ὁ κύριος!... Νὰ ζήσεις, Γιάκωβε, μὴν προχωρεῖς! Μὴ μοῦ πεῖς τίποτα γιὰ τὸν κύριο!..

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Ναι, κ' ὁ κύριος τάχει χαμένα, δὲν ξέρει τί νὰ κάνει... Καὶ σὰς παρακαλοῦν κ' οἱ δύο τους...

Η Λ ἴ ν α (γελαστὰ) Νὰ τρέξω γιὰ γιαιτρό; Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Καὶ σὰς παρακαλοῦν κ' οἱ δύο τους...

Η Λ ἴ ν α. Κ' οἱ δύο τους; Καὶ ἡ κυρία μαθές, ποῦναι πεσμένη ξερὴ κάτου, καταγίς;... Μὰ πῶς μπόρεσε νὰ σοῦ μιλήσει καὶ ἡ κυρία;

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Καὶ σὰς παρακαλοῦν κ' οἱ δύο τους νὰ πάτε σπίτι σας ἀπόψε νὰ συχάσετε κ' αὐριο πρῶτ' πρῶτ' θάρθουνε κ' οἱ δύο τους..

Η Λ ἴ ν α (τάχα σοβαρὰ) Θάρθουνε νὰ μοῦ ἀνταποδώσουν τὴ βίζιτα; Ἀς μὴν κάνουν τὸν κόπο καὶ δὲν τὰ παραξηγῶ ἐγὼ τὰ τέτια... Ἐπειτα συλλογίσου, ἀκόμα προχτὲς παντρευτήκανε καὶ δὲν κάμανε ἀκόμα τίς ἄλλες βίζιτές τους, τίς τυπικές...

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Θάρθουν κ' οἱ δύο τους νὰ

τὴν κανονίσετε λέει, τὴν ὑπόθεση!... Μοῦ δώσανε καὶ τοῦτο... (δείχνει τὸ φάκελλο)

Η Λ ἴ ν α (παίροντας τὸ φάκελλο ἀπὸ τὰ χέρια του) Μπα! Τ' εἶναι δῶ μέσα;.. Παράδες;

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Ναι,.... Χίλια φράγκα... Ἐνα δῶρο, λέει, γιὰ τὸ μικράκι σας. ..

Η Λ ἴ ν α (δυνατὰ) Παράδες;... Μοῦ στέλνουνε παράδες;... Ὅλα τὰ πλερώνουν αὐτοὶ!... Ἀκόμα καὶ τὰ δάκρυα τοῦ παιδιοῦ τους τὰ πλερώνουν...

Οἱ ἄ ν θ ρ ω π ο ἰ (ἀρχινάνε νὰ φωνάζουν) Πάρ' τα!... Ἐμπα τους!.. Μπαλώθηκες!.. Τσίμπατα!.. Μὴν καμαρώνεις!..

Η Λ ἴ ν α (Μὲ ἀηδία) Δὲν εἶναι δικὰ μου τὰ χρήματα!.. Δικὰ σας εἶναι!.. Αὐτοὶ ξέρονε νὰ πλερώσουν καὶ σ' ἐξέρετε νὰ παίρνετε!.. (Τοὺς τὰ πετάει κατὰμουτρα) Πάρτε τα!... Μαζώχτε τὸ βιό σας!... (Προχωρώντας πρὸς τὴν ὀξώπορτα) Ὅλα τὰ πλερώνουν αὐτοὶ!.. Ὅλα!.. Ὅλα!..

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς (ποῦχει ζυγώσει ἓναν ἄνθρωπο καὶ τοῦ κρυφοκουβεντιάξει) Μὰ γλήγορα!

Ο ἄ ν θ ρ ω π ο ς. Δῶ παρακάτου εἶναι!

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς. Τρέχα τὸ λοιπόν... (Ὁ ἄνθρωπος φεύγει. Οἱ ἄλλοι ἔχουν πέσει μετὰ τοῦτρα πὲς νὰρπάξει τὸ φάκελλο)

Ο Σ τ ἄ μ ο ς (κρατώντας τὸ φάκελλο) Πάρ' τονε, κύρ Γιάκωβε, κ' ἂν θέλει τάφεντικὸ ἄς μοῦ δώσει ταχιά τίποτα ποὺ τοῦσσωσα τὰ λεφτά του ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λύκους!... Στάμο Ψυχολογὸ μὲ λένε... Παπλωματὰς κ' ἔχουμε ξέρεεις, κεσάτια τῶρα...

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς (παίροντας τὸ φάκελλο) Καλὰ, καλὰ!... Θὰν τοῦ τὸ πῶ!..

Η Λ ἴ ν α (ποῦχει καθίσει στὰ σκαλοπάτια. Ἐτσι σὰ μονολογώντας σιγανὰ σιγανὰ καὶ κομμένα) Ὅλα τὰ πλερώνουν αὐτοὶ!.. Ὅλα!.. Γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει τίποτε στὴ ζωὴ ποὺ νὰ μὴν πλερώνεται...

Ο Γ ι ἄ κ ω β ο ς (ποῦχει ἀνεβεῖ στὸ πάνου πάνου σκαλοπάτι) Συχάστε πιά, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Συχάστε!..

Μπαίνει ὁ ἄνθρωπος ποῦχε φύγει. Πίσω του ἔρχεται ἓνας χωροφύλακας)

Ο χωροφύλακας. Τί τρέχει; Ποῖος διαταράζει νύκτωρ τὴν ἡσυχία τῶν πολιτῶν;

Πολλοί. Νά, ἡ κυρὰ ἀπὸ κεῖ!..

Ο χωροφύλακας (ζυγώνοντας τὴ Λίνα) Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κυρὰ μου...

Η Λ ἴ ν α (σηκώνεται, τὸν κοιτάζει κάμποση

*Αθιγγανίδες χαρτομάντιδες.

ὄρα κατάματα, ὕστερα τοῦ λέει ἤσυχα) Εἶσαι ὁ νόμος ἐσύ;

Ὁ χ ω ρ ο φ ύ λ α κ α ς (ἀπότομα) Εἶμαι κείνος ποῦμαι!...

Ἡ Λ ί ν α (ἀρχίζοντας ἤσυχα, ἀνεβάζει λίγο λίγο τῆφωνή της) Εἶσαι ὁ νόμος ἐσύ!...Εἶσαι ὁ κύριος νόμος!...Εἶσαι ὁ νόμος!...Τ' ἀκούς; Εἶσαι ὁ νόμος!...

Ἐ ν α ς. Μπρὲ κυρά μου, σὲ καλό σου!...Δὲν εἶναι ὁ κύρ ἀστυνόμος!...Εἶνε ὁ χωροφύλακας ὁ Τσιμπιδας!...

Ὁ χ ω ρ ο φ ύ λ α κ α ς (χαμογελώντας κάνει νόημα στοὺς ἄλλους σὰ νὰν τοὺς λέει πὼς ἡ γυναῖκα τάχει χαμένα) Αἶ, καλά!...Εἶμαι ὁ νόμος..... Κι' ἀπέ;...

Ἡ Λ ί ν α (ἀναμένα) Μῆσοι ὁ νόμος ποὺ προστατεύει τὸ ἐγκλημα ὅταν τὸ βρίσκει μαντρωμένο σὲ ἀρχοντόσπιτα μέσα, ὅταν τὸ βλέπει σκεπασμένο μὲ χρυσάφι, ὅταν τὸ ἀντικρύζει συντροφιασμένο μὲ κανένα ὄνομα βαρύ!...Εἶσαι ὁ νόμος ἐσύ!...

Ὁ χ ω ρ ο φ ύ λ α κ α ς. Αἶ, κι' ἂν εἶμαι ὁ νόμος, τί ἀγαπᾶς νὰ κάνω;

Ἡ Λ ί ν α. Ω, ἂν εἴτουνα δίκαιος νόμος ἐσύ θὰν τῶξερές μοναχός σου τί ἔπρεπε τὰ κάνεις!...Ναί!...Ἄν εἴτουνα δίκαιος νόμος θὰ πῆγαινες ἀμέσως νὰ μοῦ φέρεις τὸν ἄντρα μου!...

Ὁ χ ω ρ ο φ ύ λ α κ α ς (ξαφνιασμένα) Τὸν ἄντρα σου!

Μ ε ρ ι κ ο ἰ (χαμογελώντας) Τὸν ἄντρα της!...

Ἡ Λ ί ν α (ἀναμένα) Ναί! τὸν ἄντρα μου!... Τὸ Ντῆνο μου!...Τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου!...Ναί, τὸν ἄντρα ποὺ μ' ἀγάπησε, ποῦζησε δυὸ χρόνια μαζί μου, ποὺ δέθηκε μαζί μου μὲ ἱερούς κι' ἀσύντριπτους δεσμούς, μὲ τοὺς ἴθικους δεσμούς ποὺ δένεται ἓνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα ὅταν ἀποχτήσουν παιδί!...Αχ κι' ἀλοίμονό μου (κλαμένα) Κ' ἤρθαν οἱ κακὲς οἱ μάγισσες, κ' ἤρθαν οἱ στρίγγλες καὶ μοῦ τὸν πήραν καὶ μοῦ τονὲ φυλακίσανε κεῖ μέσα...νά, σὲ κείνο κεῖ τὸ σεράτ τους...Καὶ μοῦ τονὲ δέσανε μὲ χρυσὲς ἀλυσίδες καὶ μοῦ τὸν τυραγοῦνε!...Ναί!...Νύχτα μέρα μοῦ τὸν τυραγοῦνε τὸν ἄμοιρο καὶ δὲ μοῦ τὸν ἀφίνουε νάρθει νὰγκαλιᾶσει τὴ γυναικούλα του, νάρθει νὰ φιλήσει τὸ παιδί του!...Οἱ μάγισσες!...Οἱ μάγισσες!...(βγάζοντας στριγγιά φωνή) Θέλω τὸν ἄντρα μου!...Δώστε μου τὸν ἄντρα μου!...Εγώ μαι ἡ κυρία Βουρλά ἡ ἀληθινή!...Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ μαιτρέσα του!...Ναί, ἐκείνη ποὺ τὸν ἀγόρασε γιὰ νὰ τὸν ἔχει σιμά της!...Εκείνη ποὺ τὸν πλερώνει!...Ναί!...ποὺ τὸν πλερώνει ἀκριβὰ ἀκριβὰ γιὰ νὰχει τὸνομά του...Θέλω τὸν ἄντρα μου!...Ἄνοῖγτε μοῦ τὴν πόρτα διάπλατα νὰ πάω νὰ τὸν πάρω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της!...Τὸν ἄντρα μου!...Τὸν ἄντρα μου!...Χά! Χά! Χά!.....

Ὅρμαίει πρὸς τὴν πόρτα καὶ λέφτει μπρούμιτα, μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Δ. Π. Ταγκόπουλος.

Ἡ ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Α'.

ΖΩΗ

Ἀσημοστράφτουν τοῦ Ἡλίου ἡ ἀχτίδες—ὦ τί κάλλη!—
στὸ μάρμαρον ἐπάνω, κι' ἡ ἀμουδιά τῶν στίβων
κορμιὰ τοῦ Πραξιτέλη, παιδῶν ἀνδρῶν κι' ἐφήβων
τὰ χαίρεται στὸ κᾶθε ἀγωνισμό τους πάλι.

Παρέκει στεφανώνουν μὲ δάφνη τοῦ Ελικῶνα
τὰ δλόξανθα κεφάλια καὶ δίπλα κᾶποια Λύρα,
ἀνάμεσο ἀπ' τοῦ κόσμου τὴ μέθη, τὴν πλημμύρα
τὸν νικητὴ δοξάζει καὶ ψάλει τὸν Ἀγῶνα.

Ἐτσι ἡ ζωὴ διαβαίνει χαρούμενη ἐδῶ κάτου,
τὸν Ἀμφορέα ἀδειάζει κᾶθε χαρᾶς περπατώντας,
καὶ τίποτε δὲ μένει ποῦ δὲ τὸ χάρηκε, ὄντας
ὁ ἀνθρώπος θὰ φτάση στὴ βάρκα τοῦ θανάτου.

Β'.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Καὶ σκύψε τὸ κεφάλι σου στὴ γῆ, ἀπ' αὐτὴν ὁ πλάστης,
χῶμα στὸ χῶμα θὰ συρτῆ σὰ τὸ σκουλήκι...Ἀλήθεια!
ἐγκόσμιες εὐχαρίστησες, χαρὲς ἐγκόσμιες ἄσσης,
σὰ τὸ βουνὸ βαραίνουε τ' ἁμαρτωλά σου στήθεια!

Καὶ μὴ σηκώνεις στ' ἀψηλὰ τὰ κουρασμένα μάτια,
τὸ φῶς δὲν εἶνε καθενὸς ἁμαρτωλοῦ τὸ κτήμα,
μέσ' τὸ καλῦβι ταπεινὰ νὰ ζῆς ἂν τὰ παλάτια
ἄλλης ζωῆς θὲς ν' ἀνοιχτοῦν μπρὸς στὸ δαλό σου βῆμα.

Οἱ κολασμένοι χαίρονται στῆς γῆς αὐτῆς τὴ πλάνη,
ἐσεῖς περνᾶτε δίπλα τους μὲ μέτωπα σκυφτά,
τὴν αὐριανὴ σας τὴ χαρὰ κανεῖς δὲ θὰ τὴ φτάνη
ὅσοι πιστοὶ μοῦ ἐφύλαξαν τὰ λόγια μου αὐτά!

Γ'.

ΖΩΗ—ΘΑΝΑΤΟΣ

—Ἀπ' τὸν ὄμορφον κάτω
οὐρανὸ πὼς διαβαίνω,
καὶ χαρούμενος σβένω
καὶ πεθαίνω εὐτυχής.

—Στὸν περίφοβο κύκλο
μαῦρος κλάβος πλανιέμαι,
μὰ ἂν στὴ γῆ τυραγιέμαι
θᾶμαι ἄλλοῦ εὐτυχής.

—Τῆς χαρᾶς κᾶθε γλύκα
πὼς ρουφῶ, καὶ τὰ στήθεια
πλημμυρίζει ἀπ' Ἀλήθεια
τῆς Ζωῆς μου ἢ Ζωῆ.

—Τῆς ζωῆς σας χαρῆτε
τὴ χαρὰ σας δῶ κάτου,
ἢ ψυχὴ μ' τοῦ θανάτου
τὴ χαρὰ λαχταρεῖ.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΝΟΕΜΗ

(Εκ τοῦ βίου τοῦ Ernest Renan)

Ἡ μὴν ἡ δωδεκαετής, ἡ δεκατριετής. Ενωρί-
τατα ἡ πρὸς τὰς νεκρὰς κόρας κλίσις μου,
ὕπῃρξε ζωηρά. Μλονότι δὲ πᾶσαν, πρὸς
τὸ ὠραῖον φύλον σχέσιν μου, ἠμπόδιζε ἡ
πρωῶρος δοθεῖσα μοι θρησκευτικὴ καὶ ἱερατικὴ
ἀνατροφὴ, ἐν τούτοις, ἔσχον μικρὰς παιδικὰς
φίλας, τὰς ὁποίας, ἐπροτίμων πολὺ περισσότε-
ρον, τῶν μικρῶν παιδίων. Εκείνοι, διόλου δὲν μὲ
συνεπάθουν, παντοιοτρόπως μ' ἐπειράζον, καὶ
τόσον ἠρεθίζοντο ἐκ τοῦ δειλοῦ ὕφους μου, ὥ-
στε, μ' ἀπεκάλουν Δεσποινίδα. Δὲν κατώρθωσα
τὰ συμπράξωμεν ποτέ. Μὲ τὰς μικρὰς ὅμως
ἤμην κατευχαριστημένος μ' εὕρισκον ἤσυχον καὶ
λογικόν. Ἀνεξαιρέτως δὲ πᾶσαι, ἦσαν ἐπιχαρί-
τως μετριόφρονες. Μὴ ὑπολογίζων διόλου, τὸ
πρὸς αὐτὰς δεσμεῖον με θέλητρον, ἀορίστως συνέ-
λαβον τὴν ἰδέαν ὅτι, ὑπάρχουσι πράγματα εἰς τὸν
κόσμον, ἐπιτρεπόμενα μόνον εἰς τοὺς ἀνδρας, οὐδέ-
ποτε δὲ εἰς τὰς γυναῖκας. Τὰς ἐφαναζόμεν ὡς
πλάσματα ὠραία μὲν, ἀνίσχυρα, ὑπόδουλα, κανο-
νίζοντα τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀτομικότητος αὐτῶν,
κατὰ τοὺς ὅρους οὓς ὑφ' ἐτέρων ἀπεδέχθησαν.
Ἡ χαρίεσσα δὲ ὑποταγὴ τῶν καὶ εὐπίθεια, ἐγέν-
νησε ἐν ἐμοὶ αἴσθημα μικρὰς πρὸς αὐτὰς εὐπλαγ-
νίας, καὶ τὴν σκέψιν ὅτι ὄφειλον νὰ προστατεύω
καὶ ἐκτιμῶ πάντα ταῦτα. Καίτοι αἰσθανόμενος
κατὰ πολὺ τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν μου, διεβλε-
πον ὅμως ἔκτοτε ὅτι μόνον ἡ κάλλιπὴ εἶναι τὸ ἀ-
νώτατον τῶν δώρων, καὶ ὅτι ἀπέναντι αὐτῆς, ἡ-
μεῖς εἴμεθα σχολαστικοί, νήπια. Ἡ δὲ μεγαλοφυΐα,
τὸ τάλαντον, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀρετὴ πρὸ αὐτῆς
εἰσὶ μηδέν. Ἡ ἀληθὴς ὠραία, λύει ὑπὲρ αὐτῆς τὸ
πρόβλημα ἐκεῖνο ὅπερ, μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ
νοῦ μας, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ λύσωμεν ἡμεῖς. Ἡ ἀλη-
θὴς ὠραία τὰ πάντα δύναται νὰ περιφρονήσῃ.

Μοὶ φαίνεται ὡς μυρόεν δουχεῖον, εἰς ὃ ἐσχεδια-
γραφήθη ἐξ ἀντανκλάσεως, πᾶν ὅτι ἡ μεγαλο-
φυΐα ἐπιπόνως ἀνεζήτησε.

Μεταξὺ τῶν μικρῶν τούτων κορασίδων, ὑπῆρχε
καὶ μία ἥτις ἐκαλεῖτο Νοεμή. Ἐτρεφον δι' αὐτὴν
ἰδιαίτεράν συμπάθειαν καὶ στοργήν. Ἡ κόμη τῆς
εἶχε τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο ξανθὸν χρῶμα, οἱ
δ' ὀφθαλμοὶ τῆς ἠδουπαθῶς χαῦνοι, ἀπέπνευον ἀγα-
θότητα καὶ λεπτότητα. Ἦτο μεγαλειότερα μου κατὰ
δύο ἔτη, καὶ εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς εἶχε τὸν
τόνον πρεσθυτέρας ἀδελφῆς, ἐμπιστευομένης εἰς μι-
κρότερον ἀδελφόν. Ἡ γνώμη μας ἦτο ἡ αὐτή, ὡσά-
κις αἱ φίλαι ἐμάλων συνεφωνοῦμεν θαυμασίας.

Εἰς ἐκάστην δ' ἀπόπειράν μου, ὅπως συμφιλίω-

σω τοὺς θυμωθέντας, μοὶ ἔλεγε: «Καῦμένη Ερνέστε»,
δὲν θὰ κάμης τίποτε, καὶ ἄδικα θέλεις νὰ σύμβι-
βάσης ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ παιδικὴ καὶ εἰρηνικὴ αὐτὴ συνεννόησις, μᾶς
προσέδιδε ἀνεπαίσθητον τινὰ ὑπεροχὴν ἐπὶ τῶν
ἄλλων καὶ παρήγαγε μεταξὺ μας μικρὸν γλυκύ-
τατον δεσμόν, ὥστε εἰσέτι δὲν δύναμαι ν' ἀκούσω
ἀδόξοτον τὸ «Βρέχει, βρέχει ποιμενίς», χωρὶς νὰ
μὴν αἰσθανθῶ τὴν καρδίαν μου, ἐλαφρῶς σκιρτώ-
σαν. Βεβάζω, ἀνευ τοῦ ὀλεθρίου πεπρωμένου, ὅπερ
μὲ παρέσυρε θὰ ἠρώμην δύο ἢ τρία ἔτη βραδύτε-
ρον, τὴν Νοεμήν. Ἀλλ' ὁπότεν ἐπανῆλθον εἰς ἐ-
αυτόν, ἀπησχολήθη ὀλόκληρος ὑπὸ τῆς θρησκευ-
τικῆς φιλοσοφίας. Τὸ κῦμα δὲ τῶν ἀνερχομένων
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἰδεῶν μὲ καθίστα ἐπιλήσμο-
να καὶ ἀφηρημένον.

Τὸ γεννηθὲν πρὸς τὴν Νοεμήν αἴσθημά μου κα-
τέστρεψεν ἐλάττωμα, ὅπερ πολλάκις ἐπέπρωτο νὰ
μ' ἐκθέσῃ, ἐν τῷ μετ' ἔπειτα βίῳ μου. Πρὸς με ἐ-
δείκνυε προτίμησιν τινὰ, ἄλλη τις κόρη, καλὴ μὲν
καὶ ἀξιαγάπητος, ἀλλ' ὄχι, ὅπως ἡ Νοεμὴ ὠραία.
Τὸ ἀναποφάσιστον τοῦ χαρακτήρος μου, αἱ ἀντι-
φατικαὶ διαθέσεις αἵτινες μ' ὠδήγουν ἐμβάλλου-
σά με εἰς ἀμηχανίαν, περιεπλέχθησαν καὶ ἐν τῇ
περιστασει ταύτῃ, ὥστε, νὰ διακινδυνεύσω τὴν
ἀσασίαν μου, ὡς τὸ χεῖριστον τῶν σφαλμάτων
μου. Ἀφῆκα λοιπὸν τὰ διχασθῆ ὁ πρῶτος Ἔρω-
ς μου, ὡς ἀργότερον ἐδιχάσθη τὸ στάδιόν μου διὰ
τοῦ πλέον ἀδεξίου τρόπου. Ἐπήγαινα λοιπὸν μὲ
τὴν ὀλιγώτερον προτιμωμένην συχνότερον, προπάν-
των ὅταν τὴν ἐβλεπα μελαγχολικὴν ὃ μοὶ ἦτο
ἐντελῶς ἀδύνατον, νὰ λιπήσω τινά! Ἐσκεπτόμην
ὅτι ἡ γυνὴ ὅταν δὲν εἶναι ὠραία, εἶναι δυστυχῆς,
ὅτι κατατρώγεται ἐνδομύχως ὡς νὰ ἦτο ὑπὸ τῆς
τύχης ἐγκαταλελειμμένη. Δις ἡ τρεῖς εἶδον κρυφο-
γελῶσαν τὴν Νοεμήν διὰ τὴν ἀφέλειάν μου. Ἀν
δὲ καὶ ἦτο εὐγενὴς πάντοτε πρὸς ἐμέ, δὲν ἀπέκρυ-
πτε ὅμως κάποτε χροιάν τινὰ εἰρωνείας, ἥτις μοὶ
τὴν καθίστα ἔτι γοητευτικὴν.

Ἡ πλήρης πάλης νεότης μου, μ' ἔκχευε νὰ τὴν
λησμονήσω κατ' ὀλίγον. Ἠρώτησα δὲ ποτὲ τὴν
μητέρα μου τί ἀπέγεινε. Ἀπέθανε ἐκ λύπης. Ἀπώ-
λεσε τοὺς γονεῖς τῆς, καὶ ἔμεινε ἀνευ περιουσίας.
Τὴν ἐγνώρισες παιδίον χαριέστατον ἀλλ' εἰς τὸ εἰ-
κοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς κατέστη
θαῦμα. Τὴν προσέλαβε μία θεία τῆς, καλὴ γυνὴ
διευθύνουσα ἐν ξενοδοχεῖον, ἔπραξε δὲ δι' αὐτὴν
ὅτι ἠδυνήθη καλλίτερον. Τὰ μαλλιά τῆς τὰ ὁποῖα
ματῆως ἐκράτει ἐγκλειστα εἰς ἓνα κεκρούφαλον,

διαφεύγοντα παρουσίαζον γυριστοὺς πλοκάμους
ὁμοίους μὲ δεμάτικα ἀστάχων. Τὸ πᾶν μετῆλθε,
ὅπως κρύψη τὴν κάλλιπὴν τῆς, τὸ θεῖον ἀνάστημά
τῆς ἐκρύπτετο αἰωνίως ὑπὸ ἓν ἐπανωφόριον. Αἱ
λευκὰ καὶ μακρὰ χεῖρές τῆς ἦσαν χαμέναι μέσθ
εἰς περιχειρίδας. Τίποτε δὲν κατώρθωνε. Εἰς τὴν

ἐκκλησίαν ἐσχηματίζοντο ὄμιλοι, ἐκ νέων, ὅπως
τὴν ἴδωσι, προσευχομένην. Ἦτο ὠραία πολὺ ὠραία
διὰ τὸν τόπον μας, καὶ ἐπίσης ἐνάρετος ὅσον ὠραία.

Τοῦτο μὲ συνεκίνησε ζωηρῶς. Ἐκτοτε ἀδιακό-
πως ἐσκεπτόμην αὐτήν. Ὁπότεν δὲ ὁ Θεὸς μοὶ ἐ-
χάρισεν θυγατέρα τὴν ὀνόμασθ Νοεμήν.

ΚΥΔΩΝΙΑΙ ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Τοπικὰ ἑορταί.— Τὰ Εὐνεάμερα τῆς Παναγίας.— Ἐμπορικὴ Ἀγορά.— Τὸ πατροπαράδοτον Φανάρι.—
Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου.— Τὰ Ἰδιόρρυθμα πανηγυρικὰ φανάρια.— Ἡ ἑορτὴ τοῦ Σταυροῦ.— Εὐεργετικὴ Ἀγορά.

Ὅπως καὶ ἄλλα μέρη, ἐν οἷς ἡ συμπαγὴς
ὁμογένεια πιστῶς ἐχομένη τῶν πατρίων
διατηρεῖ τοπικὰς ἑορτάς καὶ πανηγύρεις,
οὕτω καὶ αἱ Κυδωνίαι ἔχουσι τὰς λαϊκὰς τῶν
πανηγύρεις ἰδιαζόντως τοπικὰς, ὧν ἡ βραχεῖα
ἀνασκόπησις οὐδ' ἀνωφελὲς οὐδ' ἀτερπὲς ὑπο-
θέτομεν δημοσίευσμα θέλει παρουσιάσει εἰς τοὺς
ἀναγνώστας τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ «Κλειῶ»
εἰς τὴν ἀξ. διεύθυνσιν τῆς ὁποίας παρέχομεν τὸ
παρὸν ὡς μικρὸν τεκμήριον φιλικῆς ἐνδείξεως
καὶ ἐκτιμῆσεως.

Ἐννέα ἡμέρας κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοι-
μήσεως τῆς Θεοτόκου τὴν 23ην Αὐγούστου τε-
λεῖται ἐν Κυδωνίαις λαϊκὴ πανηγυρίς ἐπὶ τῇ ἀ-
νευρέσει τῆς Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, ἀπὸ πεν-
τήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν σύμ-
πασα ἡ Ἀγορὰ ἀργεῖ, οἱ δὲ Κυδωνιάται τὰς
καιουργεῖας αὐτῶν περιβολὰς ἡμφιεσμένοι μετα-
βαίνουν εἰς τὸ ἐν τῷ νοτίῳ ἄκρῳ τῆς πόλεως
εὐάερον Νοσοκομεῖον ἐνθα ἰδίως ἐνετοπίσθη ἡ
πανηγυρίς. Ἀπασα ἡ εὐρεία ὁδὸς ἡ πρὸ τοῦ
Νοσοκομείου ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἔχει μετα-
σχηματισθῆ εἰς αὐτοσχέδιον Ἀγοράν, ἐν ἣ τὰ
περισσότερα εἶδη τυγχάνουσι ἐδώδιμα, τὸ πλεῖ-
στον καρποὶ ὡς καὶ ἕτερα νύσσοντα διὰ τῆς
κνίσσης τὴν ὄρεξιν τῶν πανηγυριστῶν οἵτινες
δὲν ἔχουσι καὶ πολλὰς ἀπαιτήσεις γαστρονομί-
κας πρὸς ἱκανοποίησιν. Ἐντὸς τοῦ εὐρέως περι-
βάλλου τοῦ Ἰ. Νοσοκομείου ἀπὸ ἡμερῶν συντε-
λεῖται ξυλουργικὴ ἐργασία πρὸς κατασκευὴν ἰκρι-
ωμάτων καὶ παραπηγμάτων ἐνθα πλασιόδιοι τὸ
πλεῖστον μικρέμποροι ἐκθέτουσι διάφορα ἀντι-
κείμενα πρὸς πώλησιν εἰς τὸ κοινὸν ὅπερ ἀθρόον
σπεύδει διότι πλὴν τῆς κατὰ μᾶλλον καὶ ἦτονον
χρησιμότητος τῶν πωλουμένων θεωρεῖται καὶ

ὡς ἐνδείξεις εὐλαβείας ἢ ἐκείθεν ἀγορά, πρὸς πρέ-
χουσιν δὲ οὐ μόνον ἐκ τοῦ λαοῦ ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς
ἀνωτέρας τάξεως τὸ πλεῖστον παῖδες καὶ κορά-
σια ὅπως προσηθουθῶσιν ἄθυρμα ἢ κόσμημα ἱ-
κανοποιῶν τὴν εὐσεβῆ φιλαρέσκειάν των, ἐνῶ
περαιτέρω μελισταγεῖς πλοκοῦντες καὶ ζαχα-
ρόπηκτα ἐκτεθειμένα ἔλκουσι τὴν ὄρεξιν τῶν
μικρῶν, καὶ μεγάλων μωρῶν, παρ' οἷς ἡ περὶ
μικροβίων θεωρία δὲν ἐποηήσατο ἔτι, ὡς φαίνε-
ται, τὰς δεούσας προόδους.

Τὴν ἐν λόγῳ ἑορτὴν διακρίνει ἡ ζωηρότης
τῆς ἑσπέρας τῆς παραμονῆς καὶ τὸ ἰδιόρρυθμον
τοῦ πανηγυρισμοῦ. Περὶ τὴν ὄραν ἔσπερινὴν ὥ-
ραν συναθροίζονται ἅπαναι αἱ Μουσικαὶ Ὀρχη-
στραὶ τῆς πόλεως εἰς τὸν συνεχόμενον εὐρὺν ἐ-
ξώστην τῶν κεντρικῶν παρακτίων καφενειῶν καὶ
ἐκείθεν μετὰ ἀνάκρουσιν διαφόρων ἐκλεκτῶν τε-
μαχίων ἐκκινουσι παιανίζουσαι, ἐπομένου πο-
λυαριθμοῦ πλήθους, ὅπερ ἐν χορδαῖς καὶ ὀργά-
νοις ἀκολουθεῖ τὸ προηγούμενον καὶ ἀναπόσπα-
στον τῆς πανηγύρεως λάβαρον, τὸ Φανάρι.

Τὸ Φανάρι τὸ ἐμβλημα αὐτὸ τὸ πανηγυ-
ρικὸν τῶν Κυδωνιῶν, ὡς ὁ ἀστὴρ τῶν μέγλων
καθοδηγεῖ τοὺς πανηγυριστὰς εἰς τὸ Ἰ. Νοσοκο-
μεῖον, ἐκεῖ δὲ διὰ πυροτεχνημάτων καὶ τῆς ζωη-
ρᾶς πανηγυρικῆς κινήσεως κορυφοῦται ἡ ἑορτὴ.
Τὸ ἀληθὲς ὅμως ὅτι πρὸ ἐτῶν ἱκανῶν διεξήγετο
λαμπρότερον ἢ νυκτερινὴ αὐτὴ πανηγυρίς, συμ-
μετεχόντων καὶ ἐξ ἰδίων καταβαλλόντων πρὸς
ἐξωράϊσιν φιλεόρτων νέων πρωστατοῦντος τοῦ
δημοφιλοῦς κ. Ν. Ἀμμαντίτου.

Ἀναμφιβόλως ἡ περιέργεια τῶν φίλων ἀνα-
γνωστῶν εὐλόγως θὰ ἐκινήθη ἐκ τοῦ μνησθέν-
τος Φανάρου καὶ θὰ ἐπιθύμουν οὗτοι νὰ
μάθωσι πόθεν ἢ συνήθεια αὐτὴ τοῦ περιάγειν

τὸ Φανάριον ὅπερ πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἀπορίας οὐδ' ἐπὶ ἐξαιρετικῇ καλαισθησίᾳ ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ ἀκτινοβολίᾳ διακρίνεται. Εἶνε ἀπλούστατον εὐμέγεθες ὑάλινον φανάρι, τῶν κοινῶν ἐν χρήσει εἰς τὰ θερινὰ καφενεῖα, φερόμενον ἐπὶ κοντοῦ καὶ προηγούμενον τῆς ὄλης πανηγυρικῆς πομπῆς. Θὰ ἐπεθυμοῦμεν τὸ ἱστορικὸν τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ νὰ εἶχε ρομαντικὴν τινα ἐξέλιξιν καὶ τοιαύτην πανταχόθεν ἐξεζητήσαμεν ἀλλ' ἀτυχῶς οὐδαμοῦ ἀνεύρομεν, πιθάνον καθ' ὑπόθεσιν τινῶν τὸ μυστηριώδες τοῦ Φανάρου νὰ ἀπεσβέσθη ἐν τῇ σκοτίᾳ τῶν χρόνων, ὅπως δὴ ποτε ἡμεῖς θέλομεν ἀναγράψαι τὴν κρατοῦσαν γνώμην, πεζὴν μὲν ἴσως ἀλλ' ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένην.

Πρὸ πεντηκοντάδος ἡλ. ἐτῶν ὁπότε ἀνέρχεται καὶ ἡ σύστασις τῆς ἐν λόγῳ ἑορτῆς, αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως ἐτύγγανον σκοτειναί, ἐπομένως ἡ ὑπαρξίς τοῦ Φανάρου ἦν ἀπαραίτητος πρὸς τὴν πορείαν τὴν πανηγυρικὴν, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ καίτοι ἐξέλιπε τὸ πραγματικὸν αἴτιον, τὸ σκίτος δηλ. τῶν ὁδῶν, τὸ ἀποτέλεσμα παρέμεινε, ἡ περιφορὰ δὴλον ὅτι τοῦ Φανάρου δὲν ἐξέλιπεν, ἀλλὰ παρέμεινε ὡς ἔθος προσλαβὸν ἰσχύον πανηγυρικοῦ νόμου. Ἡ περὶ Ἡθῶν καὶ Ἐθίμων ἐν γένει μελέτη δὲν ἀποκρούει τοιαύτην παραδοχὴν συνηθεστάτην εἰς τὰς ἡμετέρας λαϊκὰς παραδόσεις. Ὁ λαὸς δηλ. συνήθως δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ λόγῳ σκοπούμενον ἀλλ' εἰς τὸ ἔθος τὸ πατροπαράδοτον ὅπερ ἐγκολποῦται μετὰ θέρμης ἀποποιοῦμενος παντὶ σθένει τὴν ἀποξένωσίν του. Οὐκ ὀλίγα δὲ ὀφείλομεν εἰς τὴν τοιαύτην ἔστω καὶ ἀλόγιστον ἐμμονήν του. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὅτι τὸ κλασσικὸν Φανάρι τῶν Κυδωνιῶν μετελαμπαδεύθη—ἐνταῦθα κυριολεκτικῶς—ἐν Μοσχονησίαις, Ἀδραμυττίῳ, Περγάμῳ καὶ χωρίοις τῆς νήσου Λέσβου ὡς πληροφοροῦμεθα. Τὰ μέρη δηλαδὴ ταῦτα κατ' ἀπομίμησιν τῶν Κυδωνιατῶν τῇ εἰσηγήσει δὲ τῶν ἐνταῦθα συρρεόντων πανηγυριστῶν των, ἐφωδιάσθησαν δι' ἐνὸς Φανάρου πανηγυρικοῦ ὅπερ περιφέρουσιν εἰς τὰς λαϊκὰς πανηγύρεις των, δὲν εἶνε διόλου παράδοξον σὺν τῷ χρόνῳ ἀπασαί αἱ γείτονες Κοι-

νότητες νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ τοῦ οἰκείου των Φανάρου, ὅπερ νὰ φυλάττωσιν ὡς κειμήλιον ἐξάγοντες αὐτὸ μόνον ἐν ἐκτάτοις πανηγυρικαῖς ἡμέραις.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πρᾶγμα φαίνεται κάπως ἀστείον, οὐχ ἤττον ὅμως ἐνέχει μεγίστην σπουδαιότητα καὶ σημασίαν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν πατρίων ἡμῶν ἐθῶν καὶ ἐθίμων ἅτινα ὅπως ἀγνωσούμενα ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἔστω καὶ σοφῶν παρεξηγοῦνται κωμικώτατα, ὡς ἀναμφιβόλως θὰ παρεξηγηῖτο καὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Φανάρου τὸ ἔθος, οὐ κατὰ τοὺς συνήθεις παραλληλισμούς τῶν θεωρητικῶς ἀρχαιολογούντων θὰ ἐξευρίσκετο ἡ κλεινὴ καταγωγὴ τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ ἀσβέστου πυρὸς τῶν Ἐστιάδων Παρθένων! Καὶ πάντες θὰ ἐπεκρότου τὴν θαυμαστὴν ὀξυδέρκειαν, ἐνῶ ἐάν τις τῶν ἡμετέρων ἐτόλμα νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην ἡμῶν τὴν σπεινὴν ἀλλὰ καὶ μόνην ἀληθῆ θὰ ἐθεωρεῖτο ἀμαθέστατος καὶ ἀναλφάβητος καὶ πάντῃ ἀγευστος τῆς προγονικῆς σοφίας καὶ τῆς θύραθεν καὶ ἔξωθεν παιδείας καὶ πολλὰ παρόμοια σχολαστικὰ καρυκεύματα εἰς τὴν ράχιν του θὰ ἐφορτώνετο.

Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν τυγχάνει εὐχερὲς πρὸς ἐξακριβωσιν ἐὰν τὸ νῦν ἐν χρήσει πανηγυρικὸν Φανάρι τῶν Κυδωνιῶν ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε τὸ αὐτὸ ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς ἑορτῆς, οὐχ ἤττον ὅμως ἐπληροφόρηθη ὅτι παραμένει τὸ αὐτὸ ἀπὸ ἰκανῶν ἐτῶν, ὃ δὲ πρῶτον ἀξ. Δήμαρχος κ. Μ. Καρτσακλῆς ὅστις ἐπὶ συνεχῇ σειρᾷ ἐτῶν κατεῖχε τὴν Δημαρχιακὴν Ἀρχήν, φρονίμως ποιῶν δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ τὸ Φανάρι νὰ ἀλλάξῃ οὐδὲ προταθείσας διασκευὰς ἐπὶ τὸ νεωτεριστικώτερον νὰ προσαρμόσῃ, ἀλλ' ἐτήρησε τὸ πατροπαράδοτον Φανάρι ὡς παρέλαβε, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι καὶ οἱ διάδοχοι Δήμαρχοι τὸ αὐτὸ θέλουσι πράξει καθ' ὅσον οὗτοι τυγχάνουσιν οἱ κύριοι τῆς τύχης του καὶ φύλακες αὐτοῦ κατατεθειμένου ἐν τοῖς Δημαρχιακοῖς Ἀρχεῖοις.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἐν Κυδωνίαις κατ' Αὐγούστον 1909—

ΒΑΣ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Ἀφιερῶται σὲ ἄσους καὶ σὲ ὄσας ἐνήστευσαν τὸ δεκαπενταύγουστο.

Ἦτο κατὰ τὸ θέρος 19...

Εἶχον μεταβῆ τότε χάριν ἀλλαγῆς ἀέρος εἰς τὴν ὠραίαν νῆσον Σάμον, ἐνοικίασα δὲ δωμάτιον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρίας Ἀφροδίτης Ν...

Ἡ κυρία αὕτη ἐκέκτητο οἶκον διόροφον εἰς τὴν συνοικίαν Κατσοῦνι, ἐνοικίαζε δὲ δωμάτια εἰς μαθητὰς ξένους.

Τώρα θέλετε τὴν εἰκόνα τῆς; Ἴσως πολλοὶ τῶν ἀγνωστῶν ἀκούσαντες τὸ ὄνομά τῆς ἀνεπαρέστησαν αὐτὴν ἤδη ἐν τῇ ὄνειροπόλῳ φαντασίᾳ των, εὖσαρον καὶ κλοκακωμένῃν μὲ ὀφθαλμοὺς μειδιῶντας, πρυσφερὰν ὡς ραδικοβλάσταρον καὶ ὀρεκτικὴν ὡς κλοποφωμένην λουκουμάδαν.

Ἄ! λοιπὸν ὄχι! Φαντασθῆτε ρικνὸν γραϊδίον κεκυφός, μὲ δέρμα ὅμοιον μὲ ἀρχαίαν περγαμηνὴν, ἐφ' ἧς ὁ χρόνος εἶχε χαράξει διὰ τοῦ αἰχμηροῦ καλάμου του... ὄχι ἀριστούργημα τῆς ἀρχαίας φιλολογίας, ἀλλ' ἀβλακὴς ρυτίδων μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο δύο ὀφθαλμοὶ ἡμισθεσμένοι—ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πλανοδίων σαλεψῆδων—καὶ στόμα νεδῶν οὐτινας τὰ χεῖλη—ἐὰν ὑπῆρξαν ποτὲ τοιαῦτα—ἦσαν κεκρυμμένα ἐν τῷ χάσματι του.

Θὰ εἴπωσι τινές: Ἴσως ὑπῆρξεν ὠραία κατὰ τὴν νεότητά τῆς.

Περὶ τούτου δύνασθε νὰ ἐρωτήσητε τὰς συγχρόνους τῆς κυράσας, αἵτινες τῇ εἶχεν ἀπομείνει τὸ παρωνύμιον: ἡ Μουτσοῦνα, ὅπερ μέχρι γήρατος εἶχε διατηρήσει. Μόλην ὅμως τὴν ἀσχημίαν τῆς—κατὰ τὸ λέγειν πάντοτε τῶν καλοθελητῶν τῆς—δὲν ἔμεινε στὸ ράφι, ἀλλ' ἐπῆρε δύο (ἀριθμὸς δύο) συζύγους, πρᾶγμα τὸ ὅποσον ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἄνδρες ἀγαπῶσι τὰς Μουτσοῦνας καὶ ἔχουσι κλίσην πρὸς τὰς Ἀφροδίτας!

Εἶχε ὅμως τὸ ἀτύχημα νὰ θάψῃ ἀμφοτέρους καὶ ἤδη ἔζη μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν δύο μακαριτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐνοικίων τῆς οἰκίας τῆς, ἧς κατεῖχε τὸ ὑπερῶον καὶ τοῦτο διότι ἐπεθύμει νὰ συγκοινωνῇ εὐκολώτερον μὲ τὸν Θεὸν ὡς εὐλαβῆς ἢ νὰ εὐρίσκηται πλησιέστερον εἰς τὰ Ὀλύμπια δώματα ὡς... Ἀφροδίτη.

Μ' ὅλην τὴν κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας κλίσην τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν κρεωφαγίαν, ὑπάρχουσι τινές, οἵτινες ὑψωσαν ἐπαναστάσιδα φωνὴν κατὰ τῆς ἀνηλεοῦς σφαγῆς τῶν ζώων καὶ ἐκηρύχθησαν θερμοὶ ὀπαδοὶ τῆς χορτοφαγίας.

Ἐὰν ὑπῆρχε τοιοῦτός τις σύλλογος ἐν Σάμῳ ἢ κυρία Ἀφροδίτη θ' ἀνηγορεύετο παμψηφεί πρέεδρος καθότι σπανιώτατα ἔτρωγε κρέας.

Ἐτήρει ὅλας τὰς νηστείας, οὔτε τοῦ τεσσαρακονημέρου τῶν Χριστουγέννων, οὔτε τῆς τῶν Ἀγ. Αποστόλων οὔτε τῆς Μεγάλῃς τεσσαρακοστῆς ἐξαίρουμένων, πολλῶ δὲ μᾶλλον τῆς νηστείας τοῦ δεκαπενταυγούστου ἧς περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο.

Ὡς εἶπον ἄλλως τε, προὔτιμα τὰ νηστήσιμα ὡς χορτοφαγός. Ἐνὸς μόνου φαγητοῦ ἡ στέρσις τὴν ἐπέιραζε: τῶν κροφτέδων. Α! Ὅτε ποτὲ ἐν καιρῷ νηστείας ἔφθανε μέχρι τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ὑπερώου, ἡ ὄσμη τοῦ τηγανίου ἀσεβοῦς τινος γειτονίσσης, ἔκλειε βιαίως τὸ παράθυρον καὶ ἔφρασσε τὴν ῥίνα τῆς ψιθυρίζουσα: Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ!

Δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἔνθα συχνὰ ἐμνημόνευε τοὺς δύο μακαρίτας τῆς, πολλάκις δὲ τὴν ἤκουον μεγαλοφῶνως προσευχομένην.

Μεταμεσημβρίαν τινα—θὰ ἦτο τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου—ἐπιθυμῶν νὰ ἀνέλθω εἰς τὸ ἡλιακὸν τῆς οἰκίας διήλθον πρὸ τοῦ ὑπερώου τῆς οἰκοδομοῦντος ὅτε βλέπω ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, τί νομίζετε; λευκὸν ἀλέκτορα (σκουφάτον μάλιστα), ὅστις ἀποδράς φαίνεται τῆς συζυγικῆς στέγης ἕνεκεν ἀπιστίας τῆς συνεύου του, τὴν ἐγκατέλιπε, μὴ ἀφίσας αὐτῇ οὔτε τὴν... σκούφικον του. Καὶ ἦλθε διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰς τὸ ἐνδιαιτήμα τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης (Pardon κυρᾶς) ὅπως τῇ παραπονηθῇ διὰ τὸ θλιβερὸν ἀτύχημά του.

Πρὸς τὴν κλίμακα τοῦ ἡλιακοῦ, ὅτε ἀκούω νὰ ἀνέρχεται τις. Ἦτο ἡ γραία διευθυνομένη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Δὲν εἶμαι πολὺ περιέργος, οὔτε ἀγαπῶ νὰ γνωρίζω τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, οὐχ ἤττον ἀρέσκομαι νὰ μελετῶ τοὺς χαρακτῆρας καὶ διὰ τοῦτο ἔστην ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος βλέπων ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὑπερώου, χωρὶς νὰ φαίνομαι.

Ἡ εἶσοδος τῆς γραίας, ἐξήγειρε τὸν δυστυχῆ ἀλέκτορα τῶν μελαγχολικῶν ρεμβασμῶν του καὶ εἴτε ἐπειδὴ ἡ θεὰ τῆς τὸν ἐφόβισεν, εἴτε διότι ἐφωράθη καθήμενος ἐπὶ ξένης κλίνης, ἠτοιμάσθη νὰ πετάξῃ, ὅτε ἡ εὐλαβῆς οἰκοδόμοισά μου ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ κατέστησεν αὐτὸν αἰχμάλωτόν τῆς.

Σὰς βαιβικαῖ, δὲν ἤθελα νὰ ἦμην οὔτε πτερόν τῆς οὔρας του, τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Βῆμα ταχὺ ἐπὶ τῆς κλίμακος ἠκούσθη καὶ ἡ γραία κλείει τὸν δραπέτην σύζυγον ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν διάδρομον.

Μία γειτόνισσα έφάνη ζητούσα τόν πέτειόν της.

— Έχω δηό και μούφυγε ό σκουφάτος, είπε κλαυθμηρίζουσα, και τί έχει να μέ κάνη ό άνδρας μου!

— Δέν είδα παιδάκι μου τέτοιο πράγμα, απήντησεν ή γραία σταυροκοπούμενη.

Παρ' όλίγον να προδοθώ, προσπαθών να καταπνίξω καγχασμόν.

Η γείτων έφυγε στενάζουσα και ή κυρία Αφροδίτη έστατο ακίνητος σκεπτομένη, ποϋ να κρύψη τόν άλέκτορα. Επί τής μορφής της ανεγινώσκοντο αί διάφοροι σκέψεις της.

Μήπως τόν έκλεψεν ή καϋμένη! Τόν ηύρε έντός του δωματίου της και επί τής κλίνης της μάλιστα. Επειτα ή γειτόνισσα είπεν ότι έχει δύο... Δέν λέγει ή γραφή: ό έχων δύο χιτώνας, ως δώση ένα εις τόν μη έχοντα, διατί λοιπόν και ή έχουσα δύο πετεινούς να μη δώση τόν ένα εις τήν μη έχουσαν;

Αφοϋ διά τών λογικών (;) τούτων συμπερασμών καθησάχασε τήν συνείδησί της, ήτις εκείνην τήν στιγμήν δέν ήτο καθαρωτέρα τών ποδών του αίχμαλώτου της, έσκέπτετο ποϋ να θέση τό αντίτασσαν πτηνόν. Να τή φύγη δέν ήτο δυνατόν διότι έπεσεν εις καλό κουμάσι αλλά δέν ήτο όρνις και τό πρῶτ' τό κουκούρισμα θα προδώση τήν ύπαρξίν του.

Κατόπιν επιπόνων σκέψεων, τήν βλέπω άρπάζουσαν διά τής μιās χειρός μάχαιραν και διά τής άλλης τό πτωχόν πτηνόν και έρχομένην πρός τό ήλικιόν.

Ω! δυστυχία μου! θα μέ έβλεπε ὡστε προϋτίμησα να προσποιηθώ ότι κατέρχουμαι και έν μιᾷ στιγμή εύρέθην δύο βαθμίδας άνωθεν τής γραίας.

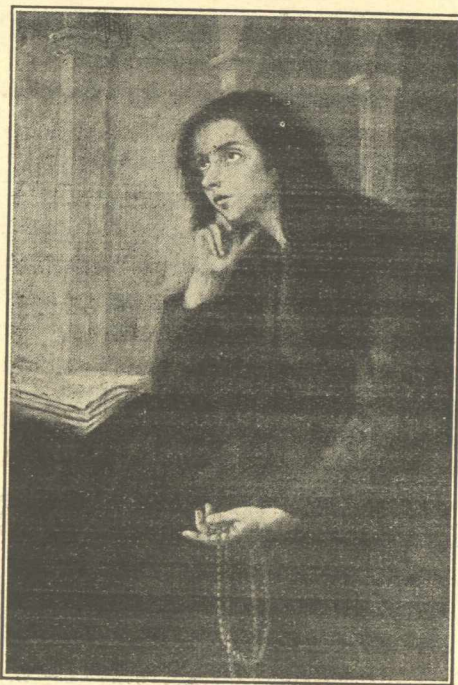
Οϋτε ό προπάτωρ μας Αβραάμ. μέλλων να θυσιάση τόν μονογενή του και βλέπων τόν λυτρωτήν άγγελον άνωθεν του εταράχθη τόσο, ὡσον ή κυρά Αφροδίτη έτοιμαζομένη να σφάξη τόν πέτειόν και βλέπουσα τόν... διάβυλον (τοιούτον θα μέ ένόμισεν εκείνην τήν στιγμήν) ένώπιόν της!

Φαντασθήτε έν *tableau vivant* στιγμιαίον!

Τοσάυτη ήτο ή ταραχή τής γραίας ὡστε ό άλέκτωρ διέφυγε τών τρεμουσών χειρών της και έπωφελούμενος τής περιστάσεως άπήλθε τινάσσω τόν κοινορτόν τών... πτερόν του, προτιμών τήν άπειθή σύζυγον από τήν χύτραν τής γραίας.

— Τί έπαθες κυρά Αφροδίτη ήρώτησα δάκνων τήν γλώσσαν ὡπως μη γελάσω.

— Αχ! παιδί μου! τό άφορεσμένο αυτό ζῶ μου άφάνισε τό γιασεμί μου και πήγαίνα στο δῶμα να τό ρίξω στη διπλανή αυλή. Επήρα και τό μαχαίρι να κόψω μερικές κληματόβιτες να θάλω γύρω στη γλάστρα. Αλλάθαι... πηγαίνω να κλείσω τό παράθυρο μη ξαναρθή πάλι...

Δόκιμος μοναχή. (Έργον Εμμ. Λαμπάκη).

— Δέν πιστεύω να ταλμής τῶρα ποϋ είδε τό μαχαίρι απήντησα δίδων έξοδον εις τους καγχασμούς μου και βλέπων τήν οικοδέσποιναν άπερχομένην ὡ; γηραιόν άλώπεκα κόλουρον.

Σμύρνη

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΧΑΣΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Σ' άφίνω γειά, μαννούλά μου, σ' άφίνω γειά, πατέρα, Έχετε γειά δερφάκια μου και σείς ξεδερφοπούλες, Θα φύγω, θα ξενιτευθώ· θα πάω μακριά στα ξένα· Θα φύγω, μάννα και θαρτώ και μην πολυλυπέσαι· Από τά ξένα ποϋ βρεθώ μνήματα σου στέλνω. Με τή δροσιά τής άνοιξης τήν πάχνη του χειμῶνα, Και με τ' άστέρια τ' ουρανού τά ρόδα του Μαΐου, Θενά σου στέλνω μάλαμα θε να σου στέλνω άσημι, Θε να σου στέλνω πράγματα π' οϋδὲ τά συλλογιέσαι.

— Παιδί μου, πάαινε στο καλό, κι' ὄλ' οι άγιοί κοντά σου. Και τής μαννούλας σου ή ευχή ναίνα για φυλαχτό σου, Να μη σε πιάνει βάσκαμα και τό κακό τό μάτι. Θυμήσόν με παιδάκι μου, κι' έμε και τά παιδιά μου, Μη σε πλανέψ' ή ξενιτεία και μās αλητμονήσης.

— Κάλλιο, μαννούλά μου γλυκιά, κάλλιο να σκάσω πρώτα Παρά να μη σās θυμηθώ στα έρημα στα ξένα.— Δώδεκα χρόνια πέρχασαν και δέκα πέντε μήνες, Καράβια δέν τόν ίδανε, ναϋτες· δέν τόνε ξεέρουν. Πρώτο φιλι ναστέναξε, δεϋτερο, τόν πλαναεί, τρίτο φιλι φαρμακερό, τή μάννα λησμοναεί.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΑΣΧΗΜΗ ΚΟΡΗ

Μιά ὡμορφη μάννα, φτωχή γυναίκα, έγέννησε και έκανε άσχημη κόρη. Άσχημότερο παιδί δέν έγεννήθηκε στο κόσμο· και ή μάννα έκλαιγε, έκλαιγε από τή λύπη της κ' έλεγε μέσα της:

— Σ' έμας ταις φτωχαις ή ὡμορφάδα λιγοστεύει τή φτώχια· σαν είμεθα άσχημαις είμεθα διπλά φτωχαις. Τί θα γείνη τό άμειρο αυτό με τή φτώχια του και με τήν άσχημί· του;

Η καλή Μοίρα τήν άκουσε και τήν έσυμπόνεσε και τής είπε:

— Μην κλαίς· ή κόρη σου δέν θανε για ὄλη της τή ζωή άσχημη· θα ὡμορφήνη, όταν βρεθῆ άνθρωπος να τήν αγαπήση.

— Ψεύτικη παρηγοριά μου δίνεις, είπε ή μάννα, ποίος θα βρεθῆ ν' αγαπήση ένα τέτοιο άσχημοκόριτσο;

— Το λέω και θα γείνη, είπε πάλιν ή Καλή Μοίρα με γλυκό χαμόγελο κ' έχάθηκε μέσ' τή γωνιά του σπητιού.

Η φτωχή μάννα αναθάρρησεν· έσκούπισε τά δακρυσμένα μάτια της και άρχισε να ναννουρίζει τήν άσχημη κόρη:

Κοιμήσου, κόρη μου χρυσή, τόν ύπνο μην άφίνης, και θ' έρθ' ήμέρα ποϋ και συ πεντάμορφη θα γίνης... Τέτοιο θάμμα—νάι, νάι!— ή άγάπη θα τό κάνει.

Πέρασαν χρόνια ή κόρη μεγάλωσε. Οσο μεγάλωνεν αυτή, τόσο μεγάλωνε κ' ή άσχημί της. Τα μαλλιά της ήσον σαν λινάρι, ή ὄψι της χλωμή και ζαρωμένη, τά χείλη της σκασμένα, και μαραμένα, μικρά κι' άφώτιστα τά μάτια της και τό κορμί 'ψηλό, λιγνό και άσαρκο τόσο ποϋ σάλευε απ' τόν άέρα σαν ξεροκαλαμιά.

Τήν έβλεπεν ή μάννα της και ὡραις ὡραις, μ' ὄλα τά λόγια τής Καλής Μοίρας, έρραγίζουσαν ή καρδιά της και έλεγε:

— Πῶς μπορεῖ να ὡμορφήνη μιὰ τέτοια άσχημί! Ποίος θα βρεθῆ ν' αγαπήση ένα τέτοιο άσχημοκόριτσο!

Η κόρη δέν τό ήξερε πῶς εἶνε άσχημη. Ποϋ να τό μάθη; Η μάννα της είχε σπάση ὄλους τους καθρέπταις του σπητιού για να μην βλέπη τήν ὄψι της μέσα να φαρμακώνεται. Οϋτε τήν άφινε ποτε να πάη στο ποτάμι για να μην σκύψη και καθρεπτισθῆ στο νερό.

Το σπίτι τους ήτον σ' έρημο τόπο· δέν είχε γειτονιά, δέν είχε κακόγλωσσα στόματα να διαλαλοϋν τήν άσχημί της ποϋ να τ' άκούση να τό καταλάβη κι' ή ίδια.

Αν δέν ήτον ὡμορφη, μα ήτον τόσο καλή...

Ενα πρωί εκεί ποϋ τάιζε μονάχη ταις ὄρνιθες και τά περιστέρια της, βλέπει πέρα απ' τό δρόμο ένα διαβάτη. Ο διαβάτης αυτός ήτον παλληκάρι καλοντυμένο και ὡραίο, μα μ' ὄλη του τή νειότη και τή λεβεντιά κρατοϋσε στο χέρι ένα ραβδί και πήγαινε σιγά σιγά δειλιασμένα σαν να ήταν κανέναν γέροντας ή κανέναν μεθυσμένο.

Η κόρη παραξενεύθηκε ποϋ τόν είδε. Αφισε τά περιστέρια και ταις ὄρνιθες να φάν ὄλο τό σιτάρι ποϋ κρατοϋσε στην ποδιά της κ' εκύτταζε τόν διαβάτη. Κ' εκείνος τραβοϋσε ίσια εμπρός τό δρόμο του με μάτια ὄρθάνοικτα, ασάλευτα, στηλωμένα.

— Ωρα καλή, διαβάτη! είπεν ή κόρη.

Εκείνος εξαφνίσθηκε από τή φωνή και έγύρισε με μιās τό κεφάλι, κάποιον λιθάρι εύρέθηκεν εμπρός στα πόδια του κ' έσκόνταψεν κ' έπεσε.

Η καλή κόρη έτρεξε κατατρομαγμένη κοντά του και τό σιτάρι έχύθηκεν ὄλο από τή ποδιά της. Τόν έπιασε από τό χέρι να τόν ανασηκώση και όταν άντίκρυσε τήν ὄψι του ανατρίχιασε ὄλάκαιρη· τό δύστυχο τό παλληκάρι ήτον τυφλό!...

— Ποίος εἶσ' έσύ ποϋ έχεις τόσο ελαφρό τό χέρι; έρώτησεν ό τυφλός.

— Είμαι μιὰ κόρη φτωχή ποϋ σε είδε και σε συμπόνεσε. Γιατί γυρίζεις μόνος αφοϋ δέν έχεις φῶς να βλέπης;

— Γιατί γυρίζω μόνος; άποκρίθηκεν εκεί-

νος και ανεστέναζε· μήπως έχω κανένα 'στον κόσμο ;... ή μάνα μου 'πέθανε, ο πατέρας μου 'πέθανε. Και τὰ σβυσμένα μάτια του έγέμισαν από δάκρυα.

Η καρδιά της καλής κόρης έρραγίστηκεν από τὰ λόγια αυτά.

— Δέν έχεις ούτε αδελφή ; τόν ερώτησεν.

— Ούτε αδελφή !

— Θέλεις να γείνω αδελφή σου εγώ ! είπεν εκείνη χωρίς να συλλογισθῆ καλά καλά τί είπε, θέλεις εγώ να έχω μάτια και για σένα, εγώ να σε κρατώ από τὸ χέρι όταν περπατῆς, εγώ να σε φροντίζω σε κάθε τι που δέν μπορείς να κάνης χωρίς φῶς εσύ ;

— Ο Θεός να σε πληρώση για τὴν τόση σου καλωσύνη, κόρη μου· ὄχι δέν θέλω τόσα από σένα, δέν τ' ἀξίζω τόσα ένας δυστυχισμένος τυφλός εγώ. Μόνον δός μου τώρα τὸ χέρι σου και πήγαινε με πέρα εκεί 'στην ἄκρη τοῦ δρόμου που θὰ ἰδῆς τὴν ἀχυροκαλύβα μου.

Η κόρη ἔκανε κατά τὸ θέλημά του και τὸν πήγε 'στην ἀχυροκαλύβα του...

Όταν ἐγύρισε τὸ βράδυ ἡ μάνα της δέν της είπε τίποτε για τὸν τυφλό· φοβήθηκε μήπως τὴν μαλώση.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ἅμα ἔφυγε πάλι ἡ μάνα της κ' ἐπῆγε στὴ χώρα να ξενοδουλέψη ἐτάϊσεν ἡ κόρη γρήγορα γρήγορα τὰς ὀρνιθες και τὰ περιστέρια της και κίνησε να πάη 'στην ἀχυροκαλύβα τοῦ τυφλοῦ. Τὸν ἀντάμωσε 'στὸ δρόμο που ἤρχουνταν κ' ἐκεῖνος να τὴν εὔρη.

Η ὄψι του ἀναγάλλιασεν ἅμα τὴν ἐνοιωσε κοντά του. Ακούμπησεν ἐπάνω της τὸ χέρι και ἐπεριπάτησεν ἔτσι ὡρα πολλή μαζί 'στὸν ἀνθισμένο κάμπο.

Όταν ἐβράδυσαν, ἐπῆγε τὸν τυφλὸν 'στην ἀχυροκαλύβα του κ' ἐγύρισεν στὸ 'σπίτι της. Ἠλθε ἡ μάνα της ἀπὸ τὴ χώρα και δέν της ἐφάνερωσε τίποτε για να μὴν τὴ μαλώση. Ἐνοιωθε πῶς δέν ἔκανε τίποτε κακό, μα πάλι ἐδείλιαζεν, ἐδείλιαζε να τὸ 'πῆ.

Και κάθε μέρα τὸ ἴδιο ἡ κόρη δέν 'μποροῦσε να κάνη χωρίς τὸν τυφλό κ' ὁ τυφλός δέν μποροῦσε να κάνη χωρίς τὴν κόρη. Η ἀγάπη ἄρχισε να γεννιέται και να μεγαλώνη ἀνάμεσὸ τους. Ο τυφλός δέν μποροῦσε να ἰδῆ τὴν ἀσχημιὰ της κόρης· με τὰ μάτια της ψυχῆς ἔβλεπε μόνον τὴν καλωσύνη της κ' ἡ καλωσύνη της αὐτὴ ἡμέρα με τὴν ἡμέρα ἐπλήθαινε, ἐμεγάλωνε τὴν ἀγάπη του. Αἱ και ἂν ἐπαίρναν τὸ φῶς τους για

μία στιγμή τὰ μάτια του και τὴν ἀντίκρυζε ! Πῶς θὰ σκορποῦσε με μιᾶς ἡ ἀγάπη του ὄλη.

Η κόρη πάλι εἶχ' εὔρη κάποιον που εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν καλωσύνη της, μόνον δυστυχισμένον, και τὸν ἐσυμπόνεσε και τὸν ἀγάπησε.

Κρίμα που ἦτον τυφλός ! Ἀχ να μποροῦσε να τοῦ δώση πάλι τὸ φῶς ! να μποροῦσε ἀπὸ τὰ δύο μάτια της να τοῦ δώση τὸ ἕνα, με τὴ χαρὰ θὰ τῶκανε. Κρίμα που ἦταν τυφλός ! ὄλο αὐτὸ εἶχε στὸν νοῦν της και τὴν ἐτυραννοῦσε. Και ἡ μητέρα της που τὴν ἔβλεπεν ἔτσι πάντα λυπημένη, θαρροῦσε πῶς εἶχε καταλάβη, εἶχε μάθῃ τὴν ἀσχημιὰ της κ' ἐθλίβουνταν γι' αὐτό...

Μιά νύχτα ἡ μάνα κουρασμένη ἀπὸ τὴ δουλειὰ ἐκοιμούνταν και ἡ κόρη ξαγρυπνοῦσε. Πάλι ἐσυλλογίζονταν τὸ τυφλό κ' ἐκλαιγε 'στὸ προσκέφαλό της.

Ἀξαφνα ἀνοίγει ἡ γωνιὰ τοῦ σπητιοῦ και βγαίνει ἡ Καλὴ Μοῖρα. Η κόρη ἐτρόμαξεν ἅμα τὴν εἶδε κ' ἔκανε να φωνάξῃ, μ' αὐτὴ της ἐσφάλησε τὸ στόμα με τὸ χέρι και της είπε σιγὰ σιγὰ :

— Μονάχα ἐσύ 'μπορεῖς να δώσης τὸ φῶς 'στὸν τυφλό. Πήγαινε ἅμα σβύσουν τᾶστρα και πρὶν ἔβγη ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴ κάτω 'στὸ τριανταφυλλένιο κάμπο και σύναξε ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα τὴ δροσιὰ της νύχτας 'στην παλάμη σου. Ἀμα βρέξῃ τὰ μάτια του ὁ τυφλός με τὴν δροσιὰν αὐτῶν θὰ ξαναἰδῆ τὸ φῶς της ἡμέρας.

Εἶπ' αὐτὰ ἡ καλὴ Μοῖρα και χάθηκε μεσ' στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Πεταχτὴ, χαρούμενη ἡ κόρη ξεκίνησε τὴν αὐγὴ αὐγὴ και 'πῆγε στὸν τριανταφυλλένιο κάμπο. Μα ἔφθασεν ἀργά· ὁ ἥλιος εἶχε πιῆ τὴ δροσιὰ της νύχτας ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα. Τοῦ κάκου ἡ δύστυχη κόρη ἐξέσχισε τὰ πόδια και τὰ χέρια της μέσα στα γκαθερά κλωνάρια. Δέν εὔρηκε οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ δροσιᾶς και γύρισε πίσω καταματωμένη. Ὁ τυφλός δέν 'μποροῦσε να τὴν ἰδῆ κ' αὐτὴ δέν ἐμαρτύρησε τίποτε. Μόνον ἡ μάνα της ξαφνίστηκε που τὴν εἶδε καταξέσχισμένη και καταματωμένη. Κ' ἐκείνη της είπε πῶς ἤθελε να κόψῃ ἕνα τριαντάφυλλο και γλύστρησε κ' ἔπεσε στα 'γκάθια. Πάλι ἐδείλιασε να ξεστομίση τὴν ἀλήθεια.

Τὴν ἄλλη αὐγὴ σηκώθηκε και 'πῆγε πάλι στὸν τριανταφυλλένιο κάμπο. Τὰ ἄστρα εἶχαν σβυσθῆ και ὁ ἥλιος δέν εἶχε βγῆ ἀκόμη· τὰ τριαντάφυλλα ἦταν γεμάτα δροσιὰ. Εμάζεψεν ὅση χωροῦσαν οἱ δύο παλάμαις της και κίνησε

να φύγη να πάη γρήγορα τὸ γιατρικό. Μα ἀπὸ τὴ βία της μπλέχθηκε στα κλωνάρια και για να ξεμπλεχθῆ ἐχύθηκε ἡ δροσιὰ ἀπ' τὰ χέρια της. Πρὶν προφθάση να μαζέψῃ ἄλλη ὁ ἥλιος βγῆκε και τὴν ἤπια ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα. Πάλι ἀπαρηγόρητη γύρισε πίσω, μα δέν ἔχασε τὴν ὑπομονή της· τὴν τρίτη αὐγὴ πῆρε και ἔφερε τὴ δροσιὰ στὸν τυφλό.

Χωρὶς να πῆ τίποτε ἔβρεξε τὰ σβυστὰ μάτια του και τοῦ χάρισεν εὐθὺς τὸ φῶς. Εκείνος στὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ χαρὰ, τυφλωμένος ἀκόμη ὄχι ἀπ' τὸ σκοτάδι μ' ἀπὸ τὸ φῶς, γεμάτος ἀγάπη και εὐτυχία ἐπῆρε κ' ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν καλὴ κόρη...

Τὸ βράδυ γύρισε ἡ μάνα της ἀπ' τὴ χώρα. Ἀμα ἀντίκρυσε τὴν κόρη κόπηκε ἡ φωνή της· τὴς Καλῆς Μοῖρας τὰ λόγια εἶχαν ἀληθίψη... ἡ κόρη της ἡ ἀσχημη εἶχε γείνη ἡ ὡμορφότερη κόρη τοῦ κόσμου ! Τὰ μαλλιά της ἐπεφταν σταῖς πλάταις της σάν ἀναλυωμένο χρυσάφι, ἡ ὄψι της ἦταν ὀλοόροση και ροδοκόκκινη, τὰ χεῖλη χωρίζονταν με γλυκὸ χαμόγελο, τὰ μάτια της ἀνοίγονταν μεγάλα και φωτερὰ, και τὸ κορμί της 'ψηλὸ και λιγνὸ λυγοῦσε περήφανα σάν τὸ κυπαρίσσι.

Τί ἄλλο παρὰ ἡ ἀγάπη θὰ εἶχε κάνη τὸ θάμμι· αὐτό ; Μα πῶς ; πῶς ;

Πρὶν πάρῃ ἀνασασμό, πρὶν ἔλθῃ στα σύγκαλά της και ρωτήση, ἡ κόρη ἐχύθηκε με τὰ φιλιὰ στὴν ἀγκαλιά της και της τὰ φανέρωσεν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὄλα ὄλα, κλαίοντας μαζί και γελώντας ἀπ' τὴ χαρὰ της.

— Καλὰ κόρη μου, είπεν ἡ μάνα συλλογισμένη, μα ξέρεις πιδός εἶν' αὐτός που σ' ἀγαπᾷ ;

— Και τί με μέλει τάχα ; δέν φτάνει πῶς μ' ἀγαπᾷ ;

Τὴν ἴδια ὡρα τὰ πέταλα ἐνός ἀλόγου ἀκούσθηκαν ἔξω στὸ δρόμο. Τᾶλογο στάθηκε κ' ὁ καθαλάρης πέζεψε και κτύπησε τὴν πόρτα :

— Ἀνοίξε, καλότυχη μάνα, της ὡμορφης και της καλῆς κόρης.

Ἡ μάνα ἀνοίξε και μπῆκε μέσα ἕνας ὡμορφος χρυσοντημένος λεβέντης· πῆρε, φίλησε τὸ χέρι της και της είπε :

— Θέλεις να κάνης γυιό σου τὸ βασιλόπουλο ; Εγώ εἶμαι ὁ τυφλός που εἶδε τὸ φῶς του ἀπ' τὴν ἀγάπη κ' ἀπ' τὴν καλωσύνη της κόρης σου. Μιά κακὴ μάγισσα με εἶχε τυφλώσει και με εἶχε διωγμένο ἀπὸ τὸ βασιλεῖο μου, μιὰ

καλὴ μάγισσα μου δίνει τώρα και τὸ φῶς και τὸ βασιλεῖο μου πίσω...

Τὸ βασιλόπουλο παντρεύθηκε τὴν ὡμορφη και τὴν καλὴ κόρη.

Ἡ μάνα της δέν θέλησε ν' ἀρθῆ 'στὸ παλάτι μαζί τους· ἔμεινε στὸ μοναχικό σπιτάκι της εὐτυχισμένη για τὴν εὐτυχία της κόρης της. Κάθε πρωτὶ ἡ κόρη ἤρχουνταν κ' ἔβλεπε τὴν μάνα της πάντα ὡμορφη και πάντα καλή. Πέρασε καιρός ἔτσι.

Ἀξαφνα ἕνα πρωτὶ ἀνοίγει με μιᾶς ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ και μπαίνει ἡ κόρη. Ἀμα τὴν εἶδε ἡ μάνα της, ἐκέρωσε. Ἦταν ἡ κόρη της αὐτὴ ἡ τὸ παλιὸ φάντασμά της ! Τὰ μαλλιά της σάν λινάρι, ἡ ὄψι της χλωμὴ και ζαρωμένη, τὰ χεῖλη της σκασμένα και μαραμμένα, μικρὰ κ' ἀφώτιστα τὰ μάτια της, και τὸ κορμί της λιγνὸ και ἀταρχο που σάλειεν ἀπ' τὸν ἀέρα σάν ξεροκαλαμιὰ.

— Τί ἐπαθες, κόρη μου ; ἐφώναζε με βραχνόφωνη ἡ μάνα.

Και ἡ δύστυχη ἐκείνη με μιὸ φωνὴ που θὰ σπάραζε και τὴν πλειὸ ἀπονη καρδιά ἀποκρίθηκε.

— Δέν μ' ἀγαπᾷ πλειά !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Παραμυθία. Καθηγητῆς της χημείας πρὸς τὴν κλαίουσαν κόρη του: — Ελα δὰ και σὺ με τὰ δάκρυά σου ! τί θαρρεῖς πῶς ἔχουν καμμιά σπουδαιότητα ; Τὰ ἀνέλυσαν εγώ και τὰ 'ξεύρω· ὀλίγον φωσφορικὸν χάλκιον, χλωρίον και τὸ ἄλλο νερὸ καθαρό !...

*

*

Καλὴ συμβουλή. Παριστάνετο ἐν ὑπαιθρῷ ἑλληνικῷ θεάτρῳ δράμα, κατά τινα σκηνὴν τοῦ ὁποῖου εἰς ἠθοποιὸς ἀρτάζει μιάν ἠθοποιὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του και φέρει αὐτὴν εἰς τὸ παρασκήνιον. Ἀλλ' ἐκείνη ἔτυχε πολύσαρκος και ἐκεῖνος ἰσχνός, και ἀδύνατος. Όταν ἦλθε λοιπὸν ἡ κρίσιμος στιγμή, ἐντείνει ὄλας τὰς δυνάμεις του προσπαθεῖ να τὴν σηκώση, σφίγγεται, κοκκινίζει, ἰδρώνει... τίποτε ! Τότε εἰς ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ φωνάζει: — Κάνε-την δύο δρόμους, ἀδελφέ !

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΛΛΗΝΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Ο ἐν Αθήναις λόγιος κ. Τσοκόπουλος ἐδημοσίευσεν τὰ ἐξῆς ἐν τῇ συναδέλφῳ «Αθήναι» :

«Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶδα εἰς τὰς Αθήνας ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος θὰ ἤμποροῦσε νὰ περάσῃ ὡς Ρῶσος αὐτοκράτωρ. Ὑψηλός, εὐσωμος, ξανθοκόκκινος, εἶχε τὰ γένηα ξυρισμένα εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς ὅπως ὁ Αλέξανδρος ὁ Β'. Ἡ φυσιογνωμία του μοι ἔκαμιν ἐντύπωσιν καὶ ἐκύτταξα τὸν ἄνθρωπον μὲ κάποιαν ἐπιμονήν. Τὸ ἴδιο βράδυ κοινὸς φίλος μου τὸν παρουσίαζε.

- Ο ἰατρὸς κ. Μουσαῖος, ἀπὸ τὴν Μάκρην.
- Ἑλληγν;
- Βεβαίως. Ἑλληνικώτατος μάλιστα.
- Περὶ ἑργον. Σὰς ἐνόμιζα Ρῶσον.

Ο ἰατρὸς ἐμειδίασε καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος ποῦ τὴν παθαίνω. Καὶ εἰς ἄλλους εἶχε κάμη αὐτὴ τὴν Ρωσικὴν αὐτοκρατορικὴν ἐντύπωσιν. Ἐν τούτοις ἦτο Ἑλληγν, υἱὸς τοῦ διδασκάλου Μουσαίου—διδασκαλικῆς δόξης εἰς τὴν ἐποχὴν του—αὐτὸς δ' ὁ ἴδιος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου μας εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν πατρίδα του, μίαν πόλιν χωμένην εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κόλπου τῆς Λυκίας ὅπου ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του.

Τὸ βράδυ ἐγευματίσαμεν μαζῇ ὡς καλοὶ φίλοι καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ' εἴμεθα ὄχι πλέον καλοὶ φίλοι, ἀλλὰ παλαιοὶ φίλοι. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσο ἀνοικτοὶ καὶ τόσο διαχυτικοὶ ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι τοὺς γνωρίζει εἴκοσι χρόνια. Καὶ ὁ ἰατρὸς Μουσαῖος ἦτο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαθός, εὐκολός καὶ ἐνθουσιώδης καὶ μοῦ ὠμίλησε διὰ τὴν μικρὰν του πατρίδα καὶ διὰ τὴν μεγάλην πατρίδα ὅλων μας καὶ ἔβαλε τόσο ὠραῖον λυρισμὸν εἰς τὴν ὀμιλίαν του, ὥστε—ὅπως εἶπα ἤδη—ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐχωρίζομεθα ὡς δύο ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαμεν γνωρισθῆ πρὸ ὀλίγων ὥρων ἀλλὰ εἴμεθα φίλοι ἀπὸ ἐτῶν ἤδη καὶ ἐπαναβλεπόμεθα μὲ εὐχαρίστησιν ἔπειτα ἀπὸ μακρονὸν χωρισμὸν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ' ὅταν εἶδα τὸν παλαιὸν φίλον τῶν εἴκοσι τεσσάρων ὥρων, ὁ ὁ ἐπιστήμων ἔλαβεν ὕφος ἐπίσημον καὶ ἀποκαλυπτικὸν καὶ μοῦ εἶπε :

Ἐχω στὰ σκαριά μίαν ἐφεύρεσιν. Θὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὸ ἐπιστημονικὸν μου μυστικόν.

Τὸν ἐκύτταξα μὲ συμπάθειαν. Ἐσκέφθην ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐφαίνετο τέλειος, δὲν ἦτο τέλειος καὶ ὅτι εἰς τὸ ἰδικόν του φωτεινὸν πνεῦμα εἶχε κολλήσει ἡ μυῖγα τῆς ἐφευρετικότητος.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούσω.

Καὶ μοῦ διηγήθη διὰ μακρῶν πῶς κατέγινε εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν καὶ πῶς ἔφθασεν εἰς συμπεράσματα ἀσφαλῆ καὶ πῶς ἔκαμε μίαν σκευασίαν—Ἀντιπαλουδίνην μοῦ φαίνεται τὴν ὠνόμαζε—καὶ πῶς ἀπ' αὐτὴν ἐπερίμενε μίαν σωτηρίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ ὑπονομιεμένου ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς αὐτοὺς ἐλώδεις οἱ ὁποῖοι ἔχουν καταλάβει ὄχι πλέον τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρον, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ἕως τὰ ἅκρα του.

Παρηκολούθησα τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ ἐπιστήμονος μὲ ὄλας τὰς ἀμφιβολίας τὰς ὁποίας γενᾶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληγνος ἡ λέξις αὐτὴ «ἐφεύρεσις». Ο ἰατρὸς ἔφυγεν ἔπειτα ἀπὸ τὰς Αθήνας καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ συχνότατα μοῦ ἔγραφε διὰ νὰ μοῦ ἀνοικινώσῃ τὰ διάφορα στάδια τῶν μελετῶν του, τὰς ἐλπίδας του καὶ τὴν ἀτελείωτον καὶ ἐμίμονον πεποιθήσιν του. Κάποτε μοῦ ἐζήτησε νὰ συστήσω τὴν ἐργασίαν του καὶ ἔσπευσα ν' ἀποταθῶ εἰς μερικοὺς ἐπιστήμονας. Ἐκεῖνοι μ' ἐκύτταξαν μὲ οἶκτον, συνέστειλαν τὰ χεῖλη καὶ μοῦ ἀπήντησαν :

— Ἑλληνικὴ ἐφεύρεσις; Ἀντιπαλουδίνην; Ὀρισμένως δὲν εἴσθε καλὰ κύριέ μου.

Εἰς τὴν Μάκρην ὅμως τὴν μικρὰν καὶ ἀσήμαντον κωμόπολιν τοῦ κόλπου τῆς Λυκίας ὁ

ἰατρὸς μὲ τὸ ποιητικὸν ὄνομα, ἐπέμενεν ἐξενυκτοῦσε καὶ εἰργάζετο.

Καὶ προχθὲς τὸ βράδυ μία μακρὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι, μοῦ ἔφερε τὸν θρίαμβον τῆς ἑλληνικῆς ἐφευρέσεως.

Ἡ Ἀντιπαλουδίνην ἐστάλη εἰς τὸ «Κεντρικὸν Φαρμακεῖον» τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης ἐμελετήθη, καὶ ἀνελύθη εἰς τὸν τόπον ὅπου ἡ λέξις ἐφεύρεσις δὲν ἔχει τὴν ἀστείαν ἑλληνικὴν σημασίαν. Δὲν θὰ ἐκθέσω ἐδῶ τὰς φάσεις τῆς γενομένης ἐρευνητικῆς ἐργασίας, διότι ὑπερβαίνουν καὶ τὸν χῶρον καὶ τὸ χρῶμα τῆς στήλης αὐτῆς. Ἀρκουμάι μόνον νὰ σημειώσω ὅτι ὁ Ἑλληγν ἰατρὸς ἐκλήθη ἐσπευσμένως ἀπὸ τὴν Μάκρην εἰς τὸ Παρίσι, ὅτι τὸ ὑπόμνημά του υἰοθετήθη ἀπὸ τὸν διάσημον Λαβερὰν καὶ ὅτι τὸ «Κεντρικὸν Φαρμακεῖον» ἠγόρασε τὴν ἐφεύρεσιν καὶ ἐπλήρωσε γενναίαν προκαταβολὴν εἰς τὸν ἐφευρέτην... Τὸ δὲ Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸν Συνέδριον τῆς Χάγης εἰς τὸ ὁποῖον ἐστάλη ἡ ἑλληνικὴ σκευασία τῷ ἀπένευμε δίπλωμα τῆς, χρυσοῦν σταυρὸν καὶ χρυσοῦν μετάλιον.

Ἰδοὺ λοιπὸν μία ἑλληνικὴ ἐργασία ἐπίμονος,

ΠΕΝΘΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Τὴν 16 Ἰουλίου ἀπέθανεν ἐν Αθήναις ὁ γηραιὸς καὶ σοφὸς καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Κωνσταντίνος Κόντος.

Ο σοφὸς καθηγητὴς προσεβλήθη ὑπὸ ἐλαφρὰς περιπνευμονίας, ἣτις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἔφθειρε τὴν γηραιὰν δρῦν, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειας τῆς ἐπιστήμης, τὰς καταβληθείσας πρὸς καταπολέμησιν τῆς βροτολοιγοῦ νόσου.

Ο Κ. Κόντος, τοῦ ὁποῖου μόλις πρό τινος ἐωρτάσθη εἰς τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον μετ' ἐπιβληκότητος ἡ τεσσαρακονταετηρὶς τῆς καθηγεσίας του—καὶ τότε εἶχομεν γράψῃ τὰ δέοντα, ἴδε φυλλ. 13—1 Ἰουνίου—ὑπῆρξεν ἐκ τῶν δραστηριοτέρων καὶ ἀκαταπονητοτέρων ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν εἰς τὸν καθορισμὸν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἑλλ. γλώσσης.

Ἐγεννήθη τὴν 12 Μαρτίου 1834 ἐν Ἀμφίσσῃ.

ἐνθουσιώδης καὶ εἰλικρινῆς, ἡ ὁποία ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ θριάμβου. Ἐτοιμασθῆτε τώρα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀκούσωμεν ὅτι ἡ παγκόσμιος ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ἐστέκετο μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἀποτρόπαιον καὶ ὑπόυλον ἐχθρὸν, ἔλυσε τὰ χέρια τῆς, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἐπνίξε. Καὶ ἡ τιμὴ τῆς νίκης αὐτῆς ἔρχεται τώρα ὄχι πλέον εἰς τὸν ἰατρὸν τῆς Μάκρης μόνον ἀλλ' εἰς ὀλόκληρον τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην, τὴν ἐπιστήμην τὴν ἐργαζομένην μὲ τόσην στενοχωρίαν, μὲ τόσας ἀπαγορευσεις, μὲ τόσην ἑλλειψίν μέσων, τὴν ἐπιστήμην τὴν πνιγομένην εἰς τὴν γύρω κοινὴν ἀδιαφορίαν.

Εὐτύχημα εἶνε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ μάρτυρες ἐνθουσιώδεις καὶ ἐπίμονοι δὲν ἀπογοητεύονται. Ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα σημεῖα τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος ξεκινοῦν καὶ ἔρχονται εἰς τὸ μέγιστον ἀμφωτα κέντρα τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπου ἡ ἐργασία τῶν ἀντὶ νὰ σβύτῃ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ, τινάζεται ἰσία ἴσια εἰς τὰ ὕψη καὶ φωτίζει, καὶ βεβαιώνει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη δὲν ἐκουράσθη καὶ δὲν ἔπεσε.

Ο πατὴρ του ἦτο ἀξιωματικὸς ταγματάρχης ἀγωνιστὴς καταγόμενος ἐκ Δερβενίων.

Τὰ πρῶτα γράμματα ἐσπούδασεν ἐν Ἀμφίσσῃ τὸ δὲ Γυμνάσιον ἤκουσεν ἐν Αθήναις καὶ Λαμίας. Χαρακτῆρος ἐνθουσιώδους καὶ πατριωτικοῦ μετέσχε τῆς εἰς Θεσσαλίαν ἐκστρατείας τοῦ 1854 μετὰ ταῦτα δὲ ἐφοίτησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὅτε τὸ 1856 μετέβη εἰς Χίον, ἔνθα διηύθυνε τὸ ἐκεῖ Γυμνάσιον ἐπὶ τρεῖς ἔτη καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σάμον.

Τὸ 1865 μετέβη εἰς Ὀλλανδίαν ἵνα ἀκούσῃ τοῦ μεγάλου φιλολόγου Κοβίτου. Ἐκεῖ ἐξέδωκε τὸ πρῶτον μέγα αὐτοῦ βιβλίον τὸν «Λόγιον Ἑρμῆν» δι' οὗ κατέστη πασίγνωστος μετὰξὺ τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ σοφῶν.

Κατελθὼν διωρίσθη τὸ 1868 ἑκτακτὸς καθηγητὴς καὶ τὸ 1876 τακτικὸς.

Τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι πολυάριθμα, ἀλλ' ἀτυχῶς ἐγκατεσπαρμένα εἰς ἀπειρα περιοδικὰ καὶ τούτου ἕνεκα δυσπρόσιτα.

Κύρια έργα τοῦ Κόντου ἐκδοθέντα οὐχὶ ἐν περιοδικοῖς ἀλλ' ἐν ἰδίοις τόμοις εἶνε «Αἰ γλωσσικαὶ παρατηρήσεις», τὰ «Ποικίλα φιλολογικὰ» κτλ.

Τὴν ὄρασιν ὁ Κόντος ἔπαθε πρὸ δεκαετίας, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἦτο διαχυέστατον καὶ ἡ μνήμη του τεραστία. Βιβλία, ἅτινα νέοι τινὲς ἀνεγίνωσκον εἰς αὐτὸν ἀπαξ, ἀπεμνημόνευε.

Εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἐδίδασκεν ἀπὸ 40 ἐτῶν, ἐξ ὧν τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ἐξηκολούθει τὰς παραδόσεις του τυφλός. Καταλείπει ἕνα υἱὸν καὶ τρεῖς θυγατέρας.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο ἐπιβλητικωτάτη δαπάναις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, κατ' ἀπόφασιν τῆς συγκλήτου.

Τὸν ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Γ. Χατζηδάκης, κατ' ἀπόφασιν ἐπίσης τῆς συγκλήτου.

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον δύο νέα ἔργα ἐπαίχθησαν. Τὸ ἐν «Σάνδα ἢ Τσιγγάνα» προῖόν τῆς γερμανικῆς φιλολογίας ἐπαίχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Αἰκ. Βερώνη, ἐν τῷ θεάτρῳ Γκαίη, τὸ ἄλλο «Τὸ Πανόραμα» συμυρναικὴ ἐπιθεώρησις τῶν κ. Κοτζαμάνη καὶ Μαλέα, ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Ελ. Λοράνδου ἐν τῷ θεάτρῳ προκυμίας.

Σάνδα ἢ Τσιγγάνα εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἔργα τὰ καλὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἕως ὑπάρχει ἡ ψυχρότης ἢ γερμανικὴ καὶ ἡ ἀπιθανότης ἐν πολλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο κάπως δυσκολογώνευτα ἀκόμη γιὰ μᾶς. Ἐνθυμοῦμαι τὸν χειμῶνα ὅταν ὁ θίασος τῆς Κυβέλης ἀνεβίβασε τὴν «Δεσποινίδα Τζούλια» εἶδα πολλοὺς νὰ φύγουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραστάσεως με κάποιαν ἀηδίαν. Δὲν μπόρεσαν νὰ ὑπομείνουν ἐκεῖνα τὰ ἀπίθανα, τὰ ἀνυποφόρος ψυχρά, ἐκεῖνους τοὺς διαλόγους τοῦ δούλου καὶ τῆς εὐγενεῦς

νεάνιδος, καὶ ἕως πόσῃ ἀλήθειαν δὲν περιεῖχε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἔργον, σὲ κάθε λέξιν τοῦ δούλου εὕρισκέ τις τὴν φιλοσοφικὴν ψυχρότητα ἀνθρώπου σκληροῦ — ἴσως μᾶλλον λογικοῦ, — σὲ κάθε λέξιν τῆς κόρης ὅλην τὴν ἀγέρωχον ὑπερηφάνειαν νεάνιδος ἀνατραφείσης πλουσίως ἐν μέσῳ τῆς ὑπεροφίας τῶν εὐγενῶν γονέων τῆς, ἀλλὰ κατατελοῦσης ἐνεκα τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος μέχρι τοῦ δούλου τῆς.

Εἴμεθα ἀκόμη συνειθισμένοι εἰς ρομαντικὰ καὶ ἢ ἀλήθεια, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συμβαίνουν καθημερινῶς εἰς κάθε κοινωνίαν ἀνεξαιρέτως, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πράττομεν λίαν εὐαρέστως, δὲν θέλομεν, νὰ τὰ βλέπωμεν ἀπὸ σκηνῆς, εἴμεθα ἀσυνειθιστοί, μᾶς φαίνονται ψυχρά, ἀηδῆ ἴσως.

Ἀς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸ «Πανόραμα» συμυρναικὸν προῖόν. Ὑπάρχουν πολλοί, ἴσως εἶνε οἱ περισσότεροι, εἰς τοὺς ὁποίους περὶ ἡ ἰδέα ὅτι τὸ κερκίον τῶν ἐγκλείει τόσον ἐγκέφαλον καὶ ὅτι ὁ ἐκυτός των εἶνε τόσον ἀμεμπτος, ὥστε θεωροῦσι καθήκον των νὰ ἀναλάβωσι νὰ διορθώσωσι τὰ κακῶς ἔχοντα. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τοὺς συγγραφεῖς τοῦ «Πανόραματος» οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸ θάρρος νὰ σατυρίσουν κάμποσα συμυρναικὰ με θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν. Τὸ κάμουν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀλλ' ἐκεῖνοι εἶνε Δημητρακόπουλοι καὶ ἄλλοι, δηλαδὴ ἱκανοὶ νὰ σατυρίσουν, ὡς τὸ ἀποδεικνύουν διὰ τῶν «Παναθηναίων», «Κινηματογράφου», «Πρωθυπουργίας» κλπ.

Τινὲς ἐκ τῶν Συμυρναιῶν ἐφάνησαν πολὺ ἀνεκτικοὶ καὶ ἐχειροκρότησαν, ἄλλοι δὲ πλέον ἀνίσχυροι εἰς τὰ νεῦρα ἀπεκοιμήθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραστάσεως. Ἐὰν τὸ «Πανόραμα» παριστάνετο ἐν Ἀθήναις, ἀσφαλῶς θὰ εἴχωμεν μαζιλαροπόλεμον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Στὴν ὁξώπορτα, (συνέχεια καὶ τέλος), Δ. Ταγκοπούλου.— Ἡ τοιλογία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Κ. Μισαηλίδου.— Ἡ μικρὰ Νοεμῆ (ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ernest Renan).— Κυθωνία, ἡθὴ καὶ ἔθιμα, Β. Βασιλειάδου.— Ὁ Πετεινός, Σουλβίου.— Ἡ Ξενιτιά, ἀπὸ τὰ ξεχασμένα τραγούδια.— Ἡ ἄσχημη κόρη, Γ. Δροσίνη.— Μειδιάματα.— Ἐπιτυχία Ἑλληνοῦ Ἐπιστήμονος.— Ποικίλα: Πένθος τῶν Ἑλλ. Γραμμάτων.— Τὰ θεάτρα μας.

Εἰκόνες: Ἀδιγανίδες χροτομάντιδες.— Δόκιμος μοναχῆ.

Ἐκδίδεται καὶ διευθύνεται: Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τδουκαρίδης.

Διευθυνσις: Τυπογραφεῖον ἢ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.— ΣΜΥΡΝΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραῖων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΟΥ ΓΕΡΑΛΔΗ Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (atelier) α'. τάξεως. ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ

Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.

Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φυσ. μεγέθους
(agrandissement)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ ΣΜΥΡΝΗ

Ὀδὸς Υελοπολεῖων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Εργοστάσια καὶ Αποθήκη Μαδάμας χάνι.

Ἡ Ἀνοιξίς ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ & Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ὈΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55

Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ἡ

ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ἔξαρτώμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀιδινίου καὶ Ἀρχιπελάγους

**ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ**

Ὀδὸς Παλαιὰ Παράδιχα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σιναΐτικο Ἀριθ. 6—7.

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ,,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ**

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους τυπογραφικαὶ ἐργασίαι
μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλων, Επισκεπτηρίων, Λογαριασμῶν, Καταστάσεων, Συναλλαγμάτων,
Ἀγγελτηρίων Γάμων, Κηδειῶν καὶ Βαπτισμῶν, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ
Περιοδικῶν.

Τὰ **ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ** ἐκτυποῦνται στιγμιαίως καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀντιπρόσωπος **ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ**

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντὴς **ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ** ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Ασφαλιστικῆς Ἐταιρείας Ζωῆς καὶ Προνοίας

"Ἡ ΑΜΟΙΒΑΙΑ,,

Πράκτωρ **ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΣΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,,

Κτῆμα ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΚΟΚΑΡΓΙΑΔΙ

Τὸ ἐντευκτήριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας
Ὅλοι εἰς τὸ **ΦΑΛΗΡΟΝ** εἰς **Κοκαργιαδί**.